Frank Gordon

SPIONAJ IN PURPURA

Roman polițist

Editura SHARINA

I.S.B.N 973 — 95105 — 0 — 7

SPIONAJ ÎN PURPURĂ

de Frank Gordon

Numele meu este Monty Berger.

Sînt cel mai leneș și mai fără de valoare detectiv particular ce este de găsit în New York. Dar pentru că posed un birou elegant și pretind onorarii piperate mă bucur de un important prestigiu profesional. Ceea ce aduce clienți. Și clienții la rîndul lor contribuie la mărirea acestui prestigiu.

Omul care se afla în biroul meu își drese glasul și întrebă îngrijorat :

— Mă aflu pentru prima oară în fața unui detectiv particular și aș voi să știu dacă nu cumva convorbirea noastră este imortalizată pe o bandă de înregistrare.

Am afișat un surîs publicitar destinat clienților proaspeți și am deschis sertarul mesei de lucru, spunînd :

— Iată aparatul de înregistrare. După cum vezi, el este în plină... inacțiune.

— Foarte bine, răspunse domnul Brandon scoțînd din buzunar un revolver automat Bernadelli.

Zîmbi triumfător și continuă :

— Înțelegi desigur că pentru această crimă nu am nevoie de martori. Nici martori, nici bandă de înregistrare. Nimic. Numai un cadavru. Cadavrul d-tale, Berger !

El se ridică. Țeava revolverului era îndreptată spre inima mea, care prin zvîcniri puternice dădea semne de neliniște crescîndă. Brandon duse mîna la celălalt buzunar al hainei, scoase un amortizor de sunete și-l aplică pe armă.

Totuși moralul încă nu-mi scăzuse la zero, mai aveam o carte de jucat. Mi-am mobilizat curajul și am reușit să spun cu o voce relativ calmă :

— De ce nu te așezi, Brandon ?

El nu se așeză, el căzu pe scaun, ca și cum cineva i ar fi retezat picioarele. I-am pronunțat numele în momentul cel mai potrivit. El nu se temea să comită un act de violență, dar avea frică să fie prins. Constatarea că-i cunosc numele l-a năucit.

În urmă cu cîțiva ani îl văzusem pe o scenă de teatru din Broadway. Avea numai un rol secundar. Dacă l-ar fi jucat bine, desigur că l-aș fi uitat de mult. Dar gîngăvelile lui erau atît de multe și de enervante încît mutra lui mi s-a întipărit în minte. De curiozitate

am căutat numele lui în programul spectacolului și nici pe acesta nu l-am uitat.

— Brandon? se văită el. Ai spus Brandon?

Lovisem în plin. Acum îmi puteam permite să surîd.

— Exact; am spus Brandon. Înțelegi desigur că n-am nici un chef să-ți spun Tony. Cu tot spiritul meu de toleranță nu-mi pot permite să tutuiesc un ucigaș.

Ochii lui deveniră mari și rotunzi ca niște dolari de argint. El bîlbîi:

— Trebuie să-mi explici toate acestea.

Mi-am aprins o țigară. Cu gesturi încete pentru a arăta cît sînt de calm.

În linii generale eram mulțumit cu spectacolul dat de mine. Simțeam că încă nu am ajuns la capătul existenței mele pămîntești.

Desigur mă irita să văd revolverul în mîna lui Brandon, dar știam că el nu va apăsa pe trăgaci, cu condiția să-mi domin nervii. Am luat din nou cuvîntul:

— Am știut că vei veni și știam de asemenea care-ți era misiunea. Bineînțeles că am luat unele măsuri de apărare.

Brandon întoarse în mod brusc capul ca și cum poliția s-ar afla deja în spatele lui.

Acest moment îl așteptam. Mi-am aruncat mîna înainte cu viteza unei săgeți și l-am lovit pe brațul drept. Nu sînt cel mai iute cînd este vorba de o muncă grea, dar din cînd în cînd dovedesc că la vîrsta de douăzeci și nouă de ani încă nu aparțin la fier vechi.

Revolverul zbură în aer acompaniat de strigătul de durere și de surprindere al lui Brandon. Acesta își reveni repede și sări să ridice arma, dar îl [illegible] în spate în clipa în care mîna lui aproape atingea solidul Bernadelli.

Ne rostogolirăm amîndoi pe podea și purtarăm o scurtă dar dramatică luptă. După un minut Brandon capitula.

M-am ridicat avînd revolverul în mînă. L-am ușurat de gloanțe pentru a fi la adăpost de noi surprize. Adversarul meu continua să stea pe podea pentru a se odihni. Poate și pentru a medita. Subiectul nu era greu de ghicit. Cine săvîrșește o tentativă de asasinat și eșuează trebuie să găsească argumente extrem de istețe pentru a ieși din încurcătură.

M-am așezat pe colțul mesei de lucru balansîndu-mi picioarele. Mă simțeam înălțat în propriii mei ochi. Poate că nu eram de o calitate atît de inferioară după cum îmi închipuiam.

Desigur, în eventualitatea că aceasta vă interesează, vă voi da cîteva detalii despre mine. Măsor aproape doi metri înălțime, am un aspect atletic, o figură bronzată și părul alb tăiat scurt. Ochii mei albaștri au tendința să se coloreze în cenușiu cînd sînt furios, ceea ce în mod general nu se întîmplă decît atunci cînd pierd la poker. Și încă ceva : părul meu alb este vopsit. Din motive comerciale și sentimentale. Părul alb face o impresie deosebită asupra femeilor tinere și mă face să arăt așa

cum își închipuie orice terchea-berchea un detectiv.

Dar deodată se așternu o umbră peste starea mea de spirit triumfătoare, gîndindu-mă că totuși este cineva căruia nu-i place părul meu alb. Nici părul și nici ceea ce el acoperă.

Cineva dorea moartea mea!

Gîndul acesta era absurd, nebunesc. Poate că este exact că nu am mulți prieteni, dar nu aveam nici vreun dușman atît de înverșunat încît să-mi procure vizita unui ucigaș.

Era deci necesar să mă folosesc de Brandon și să-l fac să vorbească. Din fericire pentru mine acesta era un actor prost. Voi vedea imediat dacă spune adevărul sau mă minte. I-am spus răstit :

— Hai, în picioare! De odihnit vei avea timp mai tîrziu, pe cheltuiala Statului. După cîte am auzit paturile nu sînt rele în închisoarea preventivă.

Brandon sări în sus și se așeză în fotoliul rezervat vizitatorilor. I-am oferit o țigară. După ce o aprinse cu o mînă tremurîndă, începu să tragă din ea cu nesaț. Îi lăsai un răgaz de o jumătate de minut, apoi îi spusei :

— Și acum dezleagă-ți limba și dă-i drumul.

Brandon îmi aruncă o privire în care se citea un amestec de teroare, ură și o vagă speranță. El răspunse :

— Tot ce am vrut a fost să-mi fac rost de cîțiva dolari. A fost un mic hold-up, ni-

mic mai mult. Aveam nevoie de așa ceva, deoarece sînt complet tinichea. Am crezut că dacă te voi amenința, vei pune mîna-n buzunar și-mi vei întinde un pumn de bani.

Am încercat să-i împrospătez memoria :

— Dar ai vorbit de o crimă.

— Și aceasta aparținea de trucul în chestiune.

Am schimbat tonul și i-am ordonat :

— Pune portofelul pe masă !

Brandon strînse umerii ca și cum în mod brusc l-ar fi străbătut un val de frig. Cu o voce de astmatic întrebă :

— Portofelul ?

— Da, portofelul Și în viteză.

El se execută, devenit deodată palid și resemnat. Portofelul conținea un teanc de bancnote ; douăzeci de hîrtii a cincizeci de dolari. În afară de aceasta se mai aflau : permisul de conducere, un abonament la metro, două bilete de teatru pentru seara următoare și o carte poștală ilustrată din localitatea Mittie, Louisiana.

O coincidență interesantă : numai în urmă cu cîteva săptămîni fusesem acolo pentru a îndeplini o misiune încredințată de un client.

Ilustrata conținea numai cîteva cuvinte adresate lui Brandon ;

„Rezervat cameră la hotel. Nolan".

Mittie era o localitate minusculă, ce poseda o cîrciumă și o cafenea, dar nu și un hotel. Și cei ce erau nevoiți să înopteze în re-

giune trebuiau să place în localitatea apropiată Oberlin.

Deci cuvintele de mai sus trebuiau să aibe un tilc ascuns. Iar mia de dolari din portofelul lui Brandon reprezenta arvuna pentru proiectata suprimare a subsemnatului.

L-am privit în ochi. El coborî privirea, înțelegînd că prezența banilor dezminte afirmația lui. Este destul de rău, cînd cazi atît de adînc pentru a deveni ucigaș, dar este aproape încă și mai penibil să mărturisești aceasta. Trebuia să-l trag de limbă.

— Cine este trimițătorul vederii din Mittie?

— Un cunoscut.

— Ce aveai de gînd să faci acolo?

Ștampila poștei era ștearsă și numai cu greu lizibilă. Data trimiterii părea să fie : 7 iulie. Însemna că ilustrata nu ajunsese aici decît astăzi. Brando răspunse :

— Intenționam să mă odihnesc acolo cîteva zile. Îmi place viața liberă în mijlocul naturii.

— Cu atît mai greu decît îți va fi să suporți a petrece următorii zece sau cincisprezece ani între zidurile închisorii.

În ochii lui se citea acum teama. Vocea lui răsuna acum răgușită și fără vigoare.

— Poți să păstrezi banii. Îți ofer mia de dolari dacă mă lași să plec.

Am rîs cu poftă. O mie de dolari reprezintă o sumă importantă chiar și pentru cineva obișnuit să prezinte facturi grase. Mai ales

că sînt un mare iubitor de dolari, dar acest gust are și el anumite granițe. Bani murdari nu mă interesează. Dar doream să știu de unde provin. Cine i-a dat și pentru care motive. I-am replicat deci lui Brandon :

— De acești bani nu sînt dispus să mă ating nici măcar cu mănuși. Din acest punct de vedere nu ne asemănăm, Brandon. Și această mică deosebire îți va frînge gîtul. Și acum să revenim la problema propriu zisă. Cine este Nolan ?

— Cred că este numele proprietarului hotelului.

— Cunoști Mittie ?

— Nu. Dar am auzit că este o localitate pitorească într-o regiune romantică.

— Las-o moartă, Brandon. Mittie este tot atît de plină de farmec ca și un crocodil amenințat de bătrînețe. Spre ghinionul tău am avut prilejul să vizitez recent regiunea.

În ochii lui Brandon se stinseră luminile. El întrebă nerăbdător :

— În definitiv ce vrei de la mine ? Banii i-ai refuzat. Vrei să chemi poliția ?

— Și încă cum ! Sau poate crezi că obișnuiesc să lucrez gratuit ? Ești un caz potrivit pentru a fi încredințat procurorului și susceptibil de a-mi face mie o reclamă prețioasă. Presa desigur că se va sesiza și va informa cetățenii despre noul succes profesional al lui Monty Berger. Dar înainte de aceasta doresc

să știu cine este persoana care ține atît de mult să mă știe mai scurt cu un cap.

— Nu știu nici eu.

Brandon se ridică și începu să se învîrtească în cameră. Eu îl urmam cu privirea. Banditul continuă :

— Am primit o comunicare telefonică. Individul de la celălalt capăt al firului mă întrebă dacă sînt dispus să colaborez cu el într-o chestiune care-mi va aduce un profit de două mii de dolari. Am răspuns în mod afirmativ și puțin mai tîrziu am găsit în cutia de scrisori un plic conținînd dolari și o foaie de hîrtie bătută la mașină. Textul respectiv consta din instrucțiuni de procedare. Adică să comit crima imediat după ce voi primi o carte poștală ilustrată din Mittie. După aceea mi se cerea să distrug ambele documente.

— Vrei să mă faci să te cred că ai acceptat să ucizi conform instrucțiunilor unui om absolut necunoscut ?

Brandon se opri din mers și se postă în fața ferestrei. Mă îndoiam de faptul că avea seninătatea de a admira frumusețea arborilor din Riverside Park. Poate că se gîndea că este ultima oară cînd poate privi printr-o fereastră fără zăbrele.

Și deodată se întîmplă drama.

Un glonte străbătu geamul și se înfipse în corpul lui Brandon. Văzui cum acesta se încovoaie și apoi se prăbuși pe podea fără a scoate nici un sunet.

Nu mă puteam apropia de fereastră, pentru că în cazul acesta aș fi oferit o nouă țintă pentru tragerea la tir. Dar și fără de a privi în stradă știam de unde pornise împușcătura.

De cealaltă parte a străzii se întindeau plantațiile aflate de-a lungul malului fluviului Hudson. Biroul meu se găsea la etajul al doilea, aproximativ la aceeași înălțime cu aceea a monumentului funerar al generalului Grant.

M-am repezit la ușă știind că atentatorul va avea nevoie de două-trei minute pentru a putea părăsi monumentul. Dar mi-am reamintit de Brandon și am revenit în cameră.

Este drept că el venise cu intenția mărturisită de a mă suprima, dar acum cînd era grav rănit sau chiar muribund avea dreptul să i se acorde un ajutor imediat.

Am îngenuncheat lîngă el și deodată mi s-a făcut negru înaintea ochilor.

Tony Brandon a intrat în biroul meu pentru a mă omorî.

Și acum el zăcea mort.

Crima are nevoie de reclamă.

Desigur că este cunoscută această zicală. Se consideră în general că un mort poate fi extrem de util pentru un detectiv particular, dar numai în anumite împrejurări.

Un detectiv, care nu a împiedicat să se comită o crimă în propriul său birou, face o tristă figură. El poate fi sigur că ziarele îl

vor lua pe de picior și că faptul va fi considerat drept un certificat de incapacitate.

Nu știu cît timp aș mai fi continuat să depăn asemenea gînduri pesimiste dacă n-aș fi auzit în spatele meu un strigăt puternic și strident.

Am tresărit speriat și m-am întors în direcția de unde venea strigătul. Ușa de comunicație cu încăperea alăturată era deschisă. Pe prag stătea Cordelia Parkinson, secretara mea. Rochia ei „mini" o făcea să pară foarte tînără. Foarte tînără, foarte palidă și foarte speriată.

Cordelia poseda o cheie a biroului și deci putuse intra în mod direct din coridor. Vederea ei mi-a produs stupoare. Am întrebat-o:

— Cordelia, ce faci aici la această oră?

Fata tremura, ochii ei priveau îngroziți cadavrul lui Tony Brandon și în special pata roșie din dreptul pieptului. Cu greu reuși să pronunțe cîteva cuvinte:

— Este... mort? Pentru ce ați făcut aceasta?

— Ce am făcut?

— L-ai suprimat.

În spatele Cordeliei apăru o umbră, care luă repede forma unei staturi omenești. Un băiat înalt, cu înfățișare agreabilă și o figură de boxer, părînd a avea vreo douăzeci și opt de ani. Știam că secretarea mea are o slăbiciune pentru vlăjgani atletici. Probabil că intenția fusese de a veni la birou pentru a fi

între patru ochi cu ultimul ales al inimii sale. Cordelia nu putea şti că mă mai aflam încă la birou.

Băiatul avansă în interiorul camerei. Cînd privirile noastre se încrucişară, el zîmbi jenat şi spuse :

— Numele meu este Forbes. Hank Forbes.

Cordelia încercă să se scuze :

— Mi-am uitat obiectele de cosmetică în sertarul mesei.

I-am tăiat discursul spunîndu-i :

— Foarte bine, am înțeles. Acum, pentru că tot ești aici, cheamă la telefon brigada criminală și sfătuiește-i să ne facă imediat o vizită. Eu mă întorc îndată.

După aceea am ieşit din birou. Cînd ajunsei lîngă monumentul funerar al lui Grant erau orele douăzeci și șaptesprezece minute. În această oribilă clădire de piatră se putea circula, urca și coborî fără a fi nevoie de o agilitate specială.

Am ocolit monumentul. Deși era încă lumină, n-am zărit nici o ființă omenească în apropiere. Locuitorii din New York evită cu prudență să intre în parcuri publice cînd se apropie ora întunecării.

În definitiv era de prisos să caut urme lîngă monument, dar speram totuși să găsesc în tufișuri sau în iarbă cartușele goale. După trecerea a zece minute renunțai și mă așezai pe o bancă pentru a medita puțin asupra situaţiei.

Clientul care mă trimisese la Mittie se numea Howard Lesterwright. O persoană foarte cunoscută în lumea economică. O treime din instalațiile de climatizare erau produse de fabricile lui. Se aprecia că averea sa personală depășea opt milioane de dolari.

Lesterwright avea cincizeci și unu de ani, iar soția lui, Lorraine, douăzeci și patru. Lorraine voiaja foarte mult și Howard lua în considerație posibilitatea că nevasta lui îl înșeală. Gelozia lui nu cunoștea margini. O cunoșteam pe Lorraine numai din fotografii și ardeam de dorința de a ajunge să-i fiu prezentat. Ea era de statură mijlocie și avea părul roșu. Figura ei era de o frumusețe fascinantă. Dar, după cum am spus, toate acestea le văzusem numai pe hîrtie.

Lesterwright aflase că Lorraine făcuse de cîteva ori vizite în localitatea Mittie. Și misiunea mea era să aflu ce anume făcea ea în acest cuib izolat și depărtat.

O zi întreagă m-am informat în dreapta și în stînga, dar în Mittie nimeni nu o cunoștea pe Lorraine. A doua zi am părăsit localitatea după ce primisem o telegramă prin care clientul meu îmi cerea să revin. După sosirea mea în New York Lesterwright mi-a rambursat cheltuielile și a adăugat drept remunerație un cec de o mie de dolari, rugîndu-mă să uit toată afacerea. Misiunea mea era terminată. Din cuvintele lui înțelesesem că regreta de a mă fi angajat pentru o asemenea

misiune, deoarece ajunsese la convingerea că Lorraine este cea mai bună, mai frumoasă şi mai credincioasă femeie măritată din lumea întreagă.

În nici o altă împrejurare nu mai avusesem ocazia să mă ocup de Mittie.

Oricît îmi spărgeam capul pentru a-mi aminti toate convorbirile pe care le purtasem la Mittie, nu găseam nici un amănunt susceptibil de a mă face să înţeleg motivul pentru care era de dorit moartea mea. Desigur că şi mai greu puteam înţelege pentru ce a fost suprimat Brandon. Un moment îmi trecu prin cap ideea că el a fost omorît din eroare, asasinul crezînd că eu sînt acela care mă aflam lîngă fereastră. Dar în realitate o asemenea confuzie era absolut imposibilă. În primul rînd pentru că nu începuse să se însereze, vizibilitatea fiind acceptabilă. Dar lucrul principal ce excludea o asemenea eroare era părul meu alb.

Ok, Monty, mi-am spus, arată acum ce poţi. Ai în mînă o nucă pe care merită s-o sfărîmi. Acum este momentul să dovedeşti dacă eşti sau nu un detectiv.

Am fost satisfăcut de discursul pe care mi l-am adresat mie însumi. Dar oricît îmi scormoneam cutele cele mai ascunse ale creierului meu nu găseam nici o idee salvatoare. Ce să fac ? Pe cine să urmăresc ? Ce mobil să presupun ?

În lipsă de altceva, m-am gîndit că ar fi cazul de a-i face o vizită lui Lesterwright. Prezența vederii din Mittie în portofelul lui Brandon pleda pentru ipoteza că între încercarea de a mă asasina și voiajul meu în acea localitate există o legătură oarecare.

Pe alee răsunară pași. În raza vederii mele apăru un bărbat chel de vreo treizeci și cinci de ani. El se opri în fața mea și-mi ceru foc. I-am întins bricheta. Individul aprinse o țigară, inhală adînc o primă porție din otrăvitorul fum, apoi mă întrebă dacă sînt locuitor al New Yorkului și dacă pot să-i explic cum se face că în mijlocul unui oraș atît de zgomotos se află un parc aproape pustiu și unde domnește o liniște mormîntală.

Am ridicat din umeri, m-am ridicat și mi-am văzut de drum. În biroul meu zăcea un cadavru și nu aveam nici timpul și nici cheful de a ține o conferință despre geografia orașului.

Biroul meu se compune din trei camere și dependințe sanitare. Anticamera Cordeliei și biroul meu particular au propriul lor acces la coridor. Mica bucătărie comunică cu camera Cordeliei. Am intrat direct în biroul meu. Brigrada criminală încă nu sosise. Am strigat îndreptîndu-mi capul spre cealaltă cameră :

— Cordelia !

Eram sigur că se retrăsese în biroul ei, negăsind agreabil de a respira aerul unei odăi în care zace un mort.

Dar Cordelia nu răspunse. M-am apropiat și am privit prin ușa deschisă. Nici secretara mea și nici atleticul ei prieten nu se vedeau. Ei nu erau nici în bucătărie. Aceasta îmi produse stupefacție. Pentru ce au spălat putina? Mi-am reamintit groaza care se reflecta în ochii Cordeliei. Poate că nervii au trădat-o. De aceea probabil că după ce a telefonat brigăzii criminale s-a grăbit să pună o distanță cît mai mare între ea și locul crimei.

M-am așezat lîngă masa de lucru și am așteptat. Aveam poftă să trag o dușcă din sticla cu whisky, dar am rezistat ispitei. Este lucru știut că tipii de la brigăzile criminale simpatizează detectivii particulari exact ca un gîndac în supă. Mirosul alcoolului nu va face decît să urce antipatia cu încă cîteva grade. În loc de whisky m-am mulțumit să aprind o nouă țigară. În birou era liniște. Ca într-un cimitir.

Am privit ceasul. Era curios că polițiștii întîrzie atît de mult.

Numele lui Leaterwright îmi reveni în memorie și aceasta mă îndemnă să folosesc timpul de așteptare.

Am format numărul de telefon al domiciliului său, dar nimeni nu răspunse, fapt care mă surprindea. Într-adevăr, știam că acest om bogat avea în serviciul său particular cel pu-

ții o jumătate duzină de angajați. Oare formasem un număr fals? Încercai deci din nou, dar și de data aceasta fără nici un rezultat.

Am aruncat receptorul în furcă și mă ridicai. Aveam simțămîntul că ziua aceasta este purtătoare de ghinion și toate lucrurile ies pe dos.

Și polițiștii nu se arătau. M-am gîndit să examinez revolverul lui Brandon. Altă surpriză: arma dispăruse. Începui să devin nervos. Îmi aduceam aminte cu preciziune că pusesem revolverul pe masă. Totuși începui să deschid sertarele unul după altul. Arma răposatului se „volatizase".

Să fi luat Cordelia revolverul? Absolut imposibil. Secretara mea nu se distingea printr-o înțelepciune excepțională, dar avusese timpul să învețe că în cazul unei crime nu trebuie atins nici un obiect înainte de venirea poliției. Singura posibilitate rămînea deci aceea că revolverul a fost luat de necunoscutul prieten al Cordeliei. Eram furios și neputincios.

Am ridicat din nou receptorul și am format numărul brigăzii criminale, cerînd pe locotenentul Frazer.

O voce morocănoasă îmi răspunse:

— Locotenentul Frazer este absent în acest moment. Vă dau legătura cu locțiitorul său, locotenentul Collins.

Cînd acesta se anunță, am strigat furios:

— Oamenii brigăzii criminale se folosesc de biciclete pentru deplasările lor ? Aştept deja de peste...

— Un moment, domnule. Cu cine am onoarea să vorbesc ?

— Cu iubitul vostru prieten Monty. Detectivul particular Monty Berger. Secretara mea v-a telefonat în urmă cu mai mult de douăzeci de minute pentru a vă invita să ne faceţi o vizită. Credeţi că-mi este agreabil să petrec toată noaptea lîngă un cadavru ?

— Eşti sigur că nu vorbeşti din somn, Monty ? Aici nu s-a primit o asemenea comunicare telefonică. Şi ce fel de mort este eroul visurilor d-tale ?

Am rămas cîteva clipe nemişcat pentru a mă dezmetici. Ce sau cine a determinat-o pe Cordelia să nu dea telefonul conform instrucţiunilor mele ? Da, desigur că ea n-a telefonat. Cele spuse de locotenent nu puteau fi puse la îndoială. Am întrebat :

— Cunoşti un artist numit Tony Brandon? El zace în acest moment pe podea la numai trei paşi de mine. Mort. Dacă aceasta continuă să fie în competenţa brigăzii criminale cred că n-ar strica să veniţi aici în viteză.

Fără să mai aştept vreo eventuală întrebare am întrerupt legătura. Dar imediat după aceasta am regretat bruscheţea mea. În definitiv Collins nu are nici o vină că secretara mea nu a dat urmare dispoziţiilor mele. Dar oare din propria ei voinţă a procedat astfel ?

Sau numitul Hank Forbes a jucat un rol în dispariţia ei ? Şi cine era acest individ. Unde şi cînd s-au cunoscut ?

M-am îndreptat din nou spre telefon. De această dată am chemat numărul particular al secretarei mele. Mi-a răspuns doamna Gibbson, proprietara apartamentului. O femeie grasă şi cu faţa roşie, care mă consideră tipul ei preferat. De fiecare dată cînd mă vede sau mă aude, vocea ei se topeşte ca untul în cuptor.

— Oh, domnule Berger ! Cu ce vă pot fi de folos ?

— Vreau numai să vă pun cîteva întrebări, doamnă Gibbson. Prima : Cînd a părăsit Cordelia în seara aceasta apartamentul ?

— Nu l-a părăsit pentru bunul motiv că încă nu a fost aici, domnule Berger.

— Îl cunoaşteţi pe prietenul ei, un anume Forbes ?

— Nu, răspunse doamna Gibbson nu fără a ezita.

I-am mulţumit şi am întrerupt legătura. Îmi dădeam seama abia în acest moment că în definitiv nu ştiam prea multe despre secretara mea şi viaţa pe care o ducea în afara orelor de birou.

O angajasem în urmă cu vreo şase luni. De trei-patru ori am invitat-o să ieşim împreună. Dar cînd am constatat că însuşirile ei intelectuale sînt în completă disproporţie

față de agreabilul ei fizic a dispărut interesul meu pentru ea.

Între timp începuse să se întunece. Am tras perdelele și am aprins lumina.

Un sfert de oră mai tîrziu apăru Collins însoțit de oamenii săi. Aceștia începură acțiunile obișnuite : fotografierea cadavrului și a camerei, prima examinare a corpului de către doctorul Simpson, medicul poliției, căutarea de amprente digitale și așa mai departe.

Collins și cu mine luarăm loc în camera Cordeliei. Nu-mi era greu să observ că locotenentul asculta expunerea mea cu mult scepticism. Totuși erau cîteva dovezi concrete care întăreau afirmațiile mele, geamul spart, gloanțele din corpul lui Brandon, mia de dolari. Ce deducea Collins din prezența cărții poștale ilustrate era treaba lui.

Mi-am terminat relatarea spunînd :

— Numai nu mă întreba de motivul pentru care vor să mă omoare, căci eu însumi nu am nici cea mai vagă idee. Brandon nu a putut sau nu a vrut să-mi dea vreo indicație în această privință.

Collins rămase visător. Îl cunoșteam destul de bine pentru a ști că acesta este un semn alarmant. Locotenentul adopta această atitudine cînd se pregătea de un atac răutăcios.

Și într-adevăr îmi spuse cu o voce seacă exact cuvintele de care mă temeam :

— Să începem prin a ne ocupa de revolverul Bernadelli. Arată-mi-l !

— Regret, dar este imposibil. Arma a dispărut. Singura explicație pe care pot s-o formulez este că a fost luată de Cordelia printr-un gest automat, fără o intenție precisă. Sau poate că a fost furată de însoțitorul ei, numitul Hank Forbes.

— Spune-mi te rog dacă trebuie să rîd. Știi că sînt amator de glume mai ales cînd sînt fabricate de un detectiv particular. Dar știi ce-mi trece prin cap? Tot o șotie. Adică îmi permit să afirm că secretara d-tale nici nu a fost aici. Vizita ei ai inventat-o din toate piesele. În ce scop? Într-adevăr nu aș putea spune. Speri să-ți dădăcești secretara și să-i sugerezi ce să spună înainte ca ea să dea ochii cu noi?

Ușa se deschise. Unul dintre oamenii lui Collins, roșcatul irlandez McBride, intră înăuntru ținînd în mînă o pușcă. Aceasta era prevăzută cu o lunetă de ochire. El anunță mîndru și solemn:

— Aceasta este probabil arma crimei. Am găsit-o în covorul făcut sul.

Am rămas năucit. A trecut cîtva timp pînă mi-a revenit graiul.

— Covorul mi-a fost trimis ieri de firma „Herter și Bamble". Din păcate culoarea nu se potrivește cu ansamblul mobilierului. De aceea am telefonat firmei să trimită camionul pentru a-l relua.

Collins întrebă cu un aer nevinovat :

— Covorul a fost livrat împreună cu arma crimei ?

Ochii îi străluceau de satisfacţie. El gusta din plin propriile sale glume. I-am răspuns cît de liniştit mi-a fost posibil :

— Puşca aceasta o văd acum pentru prima oară. Cineva a ascuns-o în birou în timp ce mă aflam în parc pentru a căuta ucigaşul.

Collins se întoarse spre McBride şi-l întrebă :

— Spune-mi Mac, cînd am sosit aici nu am zărit în faţa casei cîţiva spiriduşi ?

— Ba da şi purtau nişte căciulite roşii.

Am intrat în jocul lor şi mi-am încercat şi eu norocul cu o ironie :

— Vă mulţumesc. Fără concursul poliţiei nu reuşesc niciodată să mă distrez.

Collins ordonă poliţistului :

— Spune-i doctorului să vină aici.

Cîteva clipe după aceea apăru medicul poliţiei, un bărbat scund şi gras. Collins îl întrebă :

— La ce oră a survenit moartea ?

— Aproximativ la orele douăzeci şi cincisprezece minute. O diferenţă de zece minute în sus ori în jos este posibilă. Împuşcătura a fost trasă de la o distanţă de aproape patruzeci de metri şi a provocat o moarte instantanee.

— Mulţumesc foarte mult doctore. Nu mai am nevoie de d-ta.

Simpson ieși. Din nou eram singur cu locotenentul. Acesta mă întrebă :

— La ce oră ai fost în parc ?

— Cred că erau orele douăzeci și douăzeci de minute, răspunsei gîndindu-mă la individul căruia îi dădusem foc pentru țigara lui. Am adăugat deci :

— Există un martor care m-a văzut.

Am priceput aluzia. Collins voia să stabilească prezența mea în parc la ora presupusă a fi aceea a uciderii lui Brandon. Mă aflam într-o situație delicată și primejdioasă, cu atît mai mult că și arma crimei fusese găsită în biroul meu. Iar Cordelia, prețioasa mea secretară, care ar fi putut confirma susținerile mele, nu era de găsit în acest moment. Am încercat totuși să-mi pledez cauza.

— Ascultă-mă, domnule locotenent. Eu nu sînt un ucigaș, iar dacă aș fi totuși un criminal nu m-aș fi purtat atît de prostește, după cum încerci d-ta să insinuezi. Care ucigaș este atît de stupid încît să cheme din proprie inițiativă brigada criminală înainte de a face să dispară arma crimei ? Și în definitiv cine m-a silit să vă telefonez ? Și pentru ce am făcut-o? Pentru a vă invita să mă suspectați ? Sau poate pentru că sînt nerăbdător să mă „bronzez" pe scaunul elctric ?

— Copăcel, copăcel. Ce ar fi să luăm în considerație și ipoteza că secretara d-tale a plecat aloi pe neașteptate ? În acest caz este

limpede că n-ai avut încotro şi ai trebuit să ne telefonezi.

— Pentru ce aveam interesul să-l ucid pe Brandon şi încă într-un mod atît de complicat ?

— Pentru a încerca să scapi cu faţa curată. Ai crezut că nu vei fi pus în cauză în cazul cînd se va stabili că împuşcătura a fost trasă dintr-un alt loc şi nu din biroul d-tale.

Simţeam că sînt pe punctul de a exploda. Totuşi am răspuns fără iritare :

— Brandon a intenţionat să mă omoare, domnule locotenent. Am impresia că am spus aceasta. Sau poate mă înşel ? Ori refuzi să reţii orice informaţie dată de mine ? Este amuzant de discutat cu d-ta.

Ochii lui nu pierdură nimic din strălucirea lor.

— Mă bucură, Berger, că găseşti aceasta amuzant. Te invit deci să mă însoţeşti la poliţie, unde vom continua convorbirea noastră.

A fost o convorbire foarte lungă.

Lucru cu atît mai neplăcut cu cît tot timpul aveam în ochi lumina unei lămpi de masă.

Cafeaua căldicică pe care mi-o ofereau din cînd în cînd într-un pahar de carton avea gustul apei în care s-au spălat vasele. Moralul meu căzuse sub zero.

Polițiștii se schimbau la anumite intervale, dar povara principală a interogatoriului era purtată de Collins.

Răspunsurile mele erau clare și scurte și nici un moment nu se contraziceau.

La un moment dat un polițist necunoscut intră în cameră și începu să șoptească la urechea locotenentului. Nu am reușit să surprind nici un cuvînt. Dar cînd Collins începu din nou să vorbească tonul era schimbat; am înțeles că survenise ceva important. Polițistul făcea impresia că a primit o injecție de energie și că savurează un triumf. El îmi spuse ca în treacăt :

— Acum un sfert de oră secretara d-tale s-a întors acasă și s-a putut sta de vorbă cu ea. Răspunsul ei este categoric : ea nu a fost seara la birou. Ea l-a părăsit puțin după orele cinci și nu a avut nici un motiv să se întoarcă la orele douăzeci.

Aceasta îmi dădu lovitura de grație. Cordelia știa desigur că mărturia ei este pentru mine ca un ștreang petrecut în jurul gîtului. Am întrebat cu o voce răgușită :

— A furnizat un alibi pentru perioada de timp respectivă ?

— Desigur și încă unul de primă calitate.

— Pe cine anume a reușit să cumpere ? am întrebat amar.

— Îți arde să faci glume proaste...

Interogatoriul continuă pînă după miezul nopții. Apoi îl întrerupseră în mod brusc și mă lăsară să plec.

Cînd am pășit în stradă eram un om epuizat și mă simțeam ca o lămîie stoarsă. Era o noapte blîndă de vară, dar eu înghețam. Dar instinctul de conservare mă cheamă la realitate și-mi insuflă o nouă energie și poftă de acțiune. Am făcut semn unui taxi și i-am indicat adresa locuinței mele. Ceea ce aveam nevoie în acest moment era de a dormi. De a dormi mult.

După ce am trecut sub duș mi-am pus întrebarea dacă este cazul să tulbur somnul fermecătoarei Cordelia, chemînd-o la telefon. Dar renunțai. Îi voi vorbi peste cîteva ore la birou. Abia așteptam să dau ochii cu ea și mă bucuram la gîndul complimentelor pe care i le voi face.

M-am bucurat în zadar.

A doua zi, într-adevăr, deschizînd ușa biroului, primul lucru pe care l-am remarcat a fost absența secretarei mele. Am așteptat-o Dar în loc de Cordelia a venit o comunicare telefonică. Doamna Gibbson îmi transmitea scuzele chiriașei sale care suferind de dureri neprecizate a trebuit să se ducă la un medic. Am întrebat :

— De ce nu telefonează ea însăși ? Durerile i-au paralizat limba ?

Matroana răspunse pe un ton de reproş :

— Domnule Berger, cum poţi vorbi într-un asemenea fel ? Mititica era într-adevăr de o paloare cadaverică...

Am întrerupt-o :

— Asta o pot crede, are pentru ce. La care rude s-a dus ?

— Nu am întrebat-o şi nu s-a gîndit să-mi spună.

— Mulţumesc, am încheiat sec convorbirea şi am trîntit receptorul în furcă.

M-am răsturnat pe speteaza scaunului încercînd să-mi concentrez gîndurile. Gaura din geam îmi rînjea batjocoritor, convingîndu-mă de realitatea evenimentelor, pe care înclinam să le consider drept un vis neplăcut.

Eram sigur că locotenentul Collins mă lăsa în libertate numai din cauză că indiciile ce pledau împotriva mea păreau fantastice. Dar aceasta nu însemna că pot privi viitorul cu încredere. Nu îndrăzneam să răsfoiesc ziarele de dimineaţă, imaginîndu-mi ce trebuie să fie scris în ele. Desigur că de data aceasta nu se vorbea despre mine ca un erou naţional. În cel mai bun caz puteam fi prezentat ca un incapabil.

Pentru a mă eschiva reporterilor, odată ajuns acasă am izolat soneria de la uşă şi am debranşat telefonul. Era deci de presupus că ei vor năvăli aici. Dar mie îmi erau suficiente potopul de întrebări cu care m-au acoperit la poliţie şi nu eram dispus să mă supun unui

tratament asemănător din partea ziariștilor. De aceea mi-am luat pălăria și m-am îndreptat spre ușă.

Dar înainte de a ieși mi-am reamintit că ficusul din birou are nevoie de apă. Arbustul se afla lîngă masa mea de lucru. La început am considerat prezența lui drept o nebunească și inutilă idee a arhitetului decorator, dar încetul cu încetul mă obișnuisem cu el și-mi devenise drag.

M-am dus în bucătărie și am umplut o cană cu apă. În timp ce goleam apa, murmurai :

— Ce păcat că nu ai grai omenesc. Tu nu m-ai trăda și ai depune o mărturie adevărată.

Oare mi-am ieșit din minți ? Aproape că mi se părea a fi văzut o sclipire de aprobare ce-mi adresa micul arbore. O sclipire de argint. Perplex și buimăcit m-am apropiat și mai mult și m-am aplecat. Apa pe care o turnasem înlăturase un strat de pămînt și lăsa descoperit un obiect metalic, pe care m-am grăbit să-l scot.

Era un disc metalic de mărimea unui nasture de palton, ușor perforat și purtînd gravat un număr.

Inima începu să bată într-un ritm accelerat în momentul în care pricepui despre ce este vorba. Nimic altceva decît un post emițător miniaturizat.

Știam că o asemenea unitate minusculă, cuprinzînd microfon, amplificator și emițător,

nu dispune decît de o rază de acțiune foarte limitată. Dar suficientă pentru a ajunge la cinci-șase sute de metri.

Deci adversarii mei urmăriseră convorbirea mea cu Tony Brandon, avută seara trecută.

În clipa în care au înțeles că Brandon nu a putut să împlinească misiunea cu care fusese însărcinat, au decis că el însuși trebuie să moară nefiind de nici un folos, dar primejdios prin cele ce ar putea relata poliției.

Nu este exclus că șefii bandei au luat din primul moment în considerație posibilitatea unui eșec și au luat măsurile necesare pentru a-l putea suprima pe Brandon.

Cine a ascuns emițătorul în vasul în care se afla ficusul ? Cordelia ? Am trecut în revistă toți vizitatorii de ieri. Oricare dintre ei ar fi putut face acest lucru.

Am întins mîna spre telefon pentru a-l informa pe Collins de descoperirea mea, dar în ultimul moment am renunțat. Cum aș fi putut dovedi că aceasta nu este o poveste inventată de mine pentru a-mi ușura situația ?

Și altceva : Acest emițător îmi oferea cîteva posibilități serioase de a trage pe sfoară adversarii mei. L-am pus deci la locul unde-l găsisem.

După aceea am coborît în garaj unde se afla automobilul meu Stigray, m-am așezat la volan și am pornit-o spre Brooklyn. Ținta mea era Long Island. Lesterwright locuia în

Mastic Beach. Vila albă și luxoasă trona pe o colină de unde se putea privi departe în largul Atlanticului.

Deoarece fațada vilei privea spre apă, în mod practic accesul în casă era posibil numai din spatele clădirii. Dar și această parte a vilei era mare și impozantă.

Am oprit mașina în fața intrării și am coborît.

Deși cerul era senin și aerul plăcut, constatai, nu fără surprindere că toate obloanele ferestrelor erau trase.

Oare menajul Lesterwright era plecat în vacanță ?

În favoarea acestei ipoteze pleda și faptul că nimeni nu a răspuns la chemarea mea telefonică de ieri.

Dar în cazul acesta de ce poarta era larg deschisă ?

În timp ce priveam în jurul meu auzii zgomotul unui vehicul ce se apropia. Vederea lui făcu o adîncă impresie asupra mea. Era un automobil de proporții și de un lux cum nu văzusem niciodată în viața mea.

Destinația lui însă nu era să transporte călători, ci cadavre.

Cînd dricul motorizat se opri lîngă vilă, coborî din el o jumătate duzină de oameni cu fețe grave și îmbrăcați în negru. Valetul deschise ușa și oamenii intrară tăcuți.

Nu puteam rămîne la infinit nemișcat, observînd cele ce se petrec și să-mi torturez

...pul cu o serie de întrebări la care era posibil să obţin răspuns numai în interiorul casei.

M-am apropiat deci la rîndul meu de uşă şi am sunat. Valetul apăru în pragul uşii. Dacă ar fi să deducem după figura lui, ar trebui să credem că toată viaţa lui s-a hrănit numai cu oţet.

— Mă numesc Berger. Doresc să vorbesc cu domnul Lesterwright.

Valetul privi peste umărul său deoarece auzise un zgomot în vestibul. Apoi se grăbi să deschidă şi cea de a doua aripă a uşii.

Oamenii în negru apărură din nou. Ei purtau un sicriu.

Şi eu şi valetul ne-am dat respectuoşi într-o parte. Am repetat cu voce înceată :

— Doresc să vorbesc cu domnul Lesterwright.

— Tocmai vine, răspunse tot încet valetul, arătînd cu capul spre sicriu.

L-am privit atent pe valet spre a observa dacă nu cumva este un simpatizant al glumelor macabre, dar faţa lui era lipsită de orice expresie.

Lăsasem să treacă tristul cortegiu, care se îndreptă spre maşina mortuară înăuntrul căreia fu depus sicriul. După aceea dricul motorizat se puse în mişcare şi părăsi curtea vilei.

M-am adresat valetului :

— Vrei să spui că domnul Lesterwright a murit ?

Servitorul mă privi surprins.

— Nu aţi aflat din ziare despre decesul lui ?

— Anunţurile mortuare nu fac parte din lecturile mele preferate.

— Ştirea figura şi în rubrica economică.

— Este şi explicabil. Dar cînd anume a încetat din viaţă ?

— Ieri. Acum va fi aşezat pe un catafalc, iar înmormîntarea va avea loc mîine.

— Te rog să ai amabilitatea să mă anunţi văduvei îndurerate.

El îmi aruncă o privire atît de scandalizată, ca şi cum aş fi rostit o expresie ofensatoare. În cele din urmă totuşi îmi răspunse :

— Stimate domn, trebuie să înţelegi că în actualele împrejurări doamna Lesterwright nu poate accepta vizite.

Cuvintele sunau sec ca nişte palme. Am scos legitimaţia mea de detectiv şi i-am pus-o sub nas. La drept vorbind ea nu are o prea mare valoare, dar aspectul ei este impozant şi mulţi consideră pe deţinătorul unui asemenea document drept o persoană oficială. Şi valetul fu impresionat, schimbă într-o oarecare măsură tonul şi atitudinea şi-mi spuse :

— Vă rog să aşteptaţi în vestibul.

În holul imens era răcoare şi plăcut. Numeroasele tablouri ajutau să treacă timpul fără plictiseală. Valetul se întoarse anunţînd :

— Doamna Lesterwright vă poftește să intrați.

Mă conduse pînă la o ușă pe care o deschise, apoi făcu un pas lateral pentru a-mi lăsa intrarea liberă. Pășii pragul și dădui cu ochii de una din cele mai excitante văduve din lume.

O fotografie în culori nu este lipsită de farmec. Și aceea pe care mi-o dăduse răposatul Lesterwright era o mică operă de artă. Dar nimic nu se poate compara cu originalul. Asupra bărbaților, Lorraine avea o influență egală cu aceea a dinamitei.

Din fericire glasul femeii reuși să mă aducă la realitate.

— Apropie-te, domnule Berger.

M-am apropiat, dar aceasta nu a simplificat lucrurile. Ochii, fața, părul și tot restul inventarului cîștigau în valoare pe măsură ce distanța era mai mică.

Eram atît de zăpăcit încît uitai și bunele maniere. În loc s-o condolez, m-am mărginit să spun în mod stupid ceea ce știa din gura valetului :

— Eu sînt Monty Berger.

— Monty vine de la... munte ?

Lorraine vorbind de munte, făcea aluzie la înălțimea mea. Întrebarea aceasta atît de lipsită de sare îmi reaminti și stupiditatea atitudinii mele. Am încercat să schimb macazul.

I-am întins mîna şi i-am spus cuvintele ce se obişnuiesc în asemenea împrejurări. Că regret din suflet, că poate fi sigură că iau parte la durerea ei, că poate conta pe mine şi aşa mai departe.

În tot acest timp continuam să-i ţin mîna, dar în cele din urmă ea şi-o retrase.

Lorraine surîse şi-mi spuse :

— Roland m-a informat că eşti detectiv. Eşti demn de respect, domnule Berger. Ai descoperit în mod rapid că mi-am suprimat soţul.

Desigur că era numai o glumă, dar totuşi am avut impresia că mi-a căzut tavanul pe cap. Cuvintele acestea mi-au luat piuitul şi priveam nemişcat spre tînăra văduvă.

Ciudatele ei cuvinte se explicau poate prin faptul că era ameţită. Într-adevăr în apropierea ei simţeam nu numai mirosul parfumului, dar şi acela al alcoolului. Dar nu se observa din aspectul şi atitudinea ei că trăsese la măsea.

Lorraine era îmbrăcată cu o rochie neagră fără umeri. Dar culoarea neagră nu avea în cazul de faţă nimic trist. Umerii albi, părul de un roşu lucitor şi farmecul feţei ei făceau dificil de a vedea în ea o văduvă. Şi desigur că nu dădea impresia de a fi deprimată. Nici nu era surprinzător; moştenea cîteva milioane.

— Pentru ce nu spui nimic Sherlock Holmes ? se interesă ea pe un ton ironic.

Farmecul era rupt ; din nou devenisem vigilent. Erau unele lucruri care nu-mi plăceau.

Moartea lui Lesterwright părea surprinzătoare. Mă întrebam care va fi părerea poliției în această chestiune? Nu știam dacă autoritățile au fost sau nu aici. Am întrebat:

— Ce anume a provocat moartea d-lui Lesterwright?

— A intrat cu automobilul într-un pom. După cîte mi s-a spus accidentul a fost provocat de faptul că nu a încetinit înaintea unei curbe.

— Era singur în mașină?

— Singur cuc. De fapt trebuia să-l însoțesc, dar nu am nici un chef să voiajez pe o asemenea căldură infernală. Pot să-ți ofer un whisky? Obișnuiești cu gheață și sifon?

Am făcut un semn de aprobare și am urmărit-o cu privirea. Ea se îndreptă spre un bar instalat într-un colț al încăperii și prepară băuturile. După aceea reveni și-mi întinse un pahar.

— Doamnă Lesterwright, ai auzit de Mittle?

Eram curios să văd cum reacționează. Ea zîmbi și răspunse:

— După cîte îmi amintesc, cred că acesta este numele unui personaj din nuvelele lui James Thurber. Este exact?

Am clătinat din cap. În amintitele nuvele Mittle era un omuleț care în visurile sale se vedea ca un aviator eroic.

— Mittle este o mică localitate în Louisiana.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de aşa ceva.

Lorraine vorbea cu calm şi indiferenţă.

— Răposatul d-tale soţ presupunea că d-ta ai fost acolo în repetate rînduri.

Ea oftă.

— Bunul Howard! Pentru a-şi motiva gelozia îşi imagina din cînd în cînd cele mai absurde lucruri. Dar să revenim la treburile noastre. Cărei împrejurări datorez plăcerea vizitei d-tale ?

I-am răspuns surîzînd :

— S-a comis împotriva mea o tentativă de asasinat. Şi cred că se va repeta această încercare. Se doreşte moartea mea, adică o soartă identică cu aceea a d-lui Lesterwright. Moartea mea este în legătură cu Mittie. Şi mă tem că şi decesul soţului d-tale are o origine asemănătoare.

Surîsul de pe faţa femeii se stinse încetişor. Lorraine părea mai mult perplexă decît furioasă.

— Crezi că a fost o crimă ?

— D-ta nu crezi acelaşi lucru ?

— Nu. Poliţia a procedat la reconstituirea faptelor şi a ajuns la concluzia că a fost un accident cu urmări mortale.

— D-ta eşti moştenitoarea unică ?

— Exact. Curios, nu ? M-am născut într-o familie de fermieri irlandezi. Pînă la vîrsta de şaisprezece ani n-am avut niciodată o rochie mai de doamne ajută. Cînd Howard a

făcut cunoștință cu mine mai vorbeam încă cu un accent țărănesc. Și iată-mă acum milionară. Și liberă...

Soneria telefonului întrerupse perorația. Lorraine își ceru scuze și ridică receptorul. Fața-i deveni serioasă în timp ce asculta. Apoi răspunse :

— Ești foarte drăguț. Îți mulțumesc. La revedere, Nolan.

Ultimul cuvînt avu asupra mea efectul unui șoc electric. Nolan ! Semnatarul mesajului trimis din Mittie lui Brandon.

Desigur numele Nolan nu era rar, dar nu voiam totuși să cred într-o pură coincidență. M-am adresat văduvei :

— Cine este persoana care a telefonat ?

— Un vechi prieten al casei, care mi-a telefonat pentru a-mi transmite condoleanțe. Pentru ce te interesează ?

— Bărbatul care a încercat să mă omoare primise o ilustrată din Mittie pe care era scris un mesaj cifrat. Semnatarul era un oarecare Nolan.

— Ce spui ! Și de ce nu-l întrebi pe acest Brandon cine este Nolan ?

— Motivul este simplu ; nu-l întreb pentru că nu-mi poate răspunde. El este mort. Ca și domnul Lesterwright.

Lorraine își încruntă expresia feței și spuse iritată :

— Domnule Berger, vorbești cam prea mult despre moarte și în ceea ce mă privește nu

gust acest subiect de conversație. Mie-mi ajunge că mi-am pierdut soțul. Bun ! Și acum trebuie să te rog să mă scuzi, dar a venit momentul să punem punct întrevederii.

Ultimele cuvinte fură rostite pe un ton glacial și ostil. Am sorbit liniștit din paharul meu. Nu aveam chef s-o părăsesc pe Lorraine. În primul rînd pentru că prezența ei era foarte agreabilă și apoi pentru că simțeam că este înconjurată de un secret, pe care voiam să-l pătrund.

Oare era o criminală ?

Nu era misiunea mea să caut un răspuns la această întrebare, dar situația mă obliga totuși să meditez asupra acestei chestiuni.

Lorraine era beneficiara dispariției lui Lesterwright. Acesta nu mai era tocmai tînăr și în plus extrem de gelos. El o spiona, suspectînd-o că-l înșeală. Poate chiar că intenționa să se despartă de ea. A vrut Lorraine s-o ia înainte și să-l suprime înainte ca soțul ei să înceapă formalitățile de divorț ?

A ajutat cineva ca „accidentul“ să aibă loc ?

Am privit-o din nou pe Lorraine. Are aerul unei criminale ?

Aproape fără să-mi dau seama am întrebat-o :

— Putem să ne vedem diseară ?

Lorraine zîmbi ștrengărește, ca un copil căruia i se oferă pe neașteptate un cadou.

— De ce nu? Este îngrozitor să rămîn singură în această casă. Cel mai nimerit ar fi să vii aici. Într-adevăr, dacă mă voi arăta într-un local împreună cu un bărbat voi da materie de bîrfeală gurilor rele.

Am mai tras o dușcă, simțind nevoia de un fortifiant. La gîndul că voi petrece o seară cu Lorraine. Între patru ochi.

— La orele nouă va fi timpul potrivit?

— Perfect. La revedere, la orele nouă.

Lorraine mă luă de braț și mă conduse spre ușă. Corpul ei era aproape lipit de corpul meu. Totuși picioarele mele păstraseră suficient sînge rece pentru a se mișca. Și în sfîrșit m-am găsit din nou sub cerul liber.

M-am reîntors la birou. Cordelia încă nu îi dase semn de viață.

Așezat la masa de lucru ridicai receptorul telefonului și puțin după aceea eram în legătură cu oficiul poștal din Mittie.

— Aici vorbește Berger. Aș dori să știu dacă în localitatea dvs. se află cineva al cărui nume sau pronume este Nolan.

— Nu există aici nimeni purtînd un asemenea nume.

Rapiditatea cu care respectivul dăduse răspunsul era normală, dat fiind că Mittie număra în total o sută și șaizeci de locuitori. Și în special funcționarul poștei cunoștea pe fiecare în parte.

— În ultimul timp a venit în vizită un oarecare Brandon?

— Brandon ? Nu, domnule, după cîte ştiu acesta n-a fost în Mittie.

Am mulţumit şi am întrerupt legătura.

Trebuie să mărturisesc că şi în proprii mei ochi prestigiul detectivului Berger se micşorase pînă la ultimele limite. Într-adevăr, trecuseră deja douăsprezece ore de cînd se încercase asasinarea mea şi încă n-aveam nici cea mai mică idee despre identitatea duşmanului meu.

Am telefonat din nou doamnei Gibbons, care mă informă că secretara mea încă nu se întorsese de la doctor. M-aş fi mirat de contrariu.

Începui să răsfoiesc anuarul telefonic. Acesta conţinea o sumedenie de abonaţi care se numeau Forbes ; şi chiar şi un Hank Forbes. Am format numărul acestuia, dar de la primele cuvinte am înţeles că nu am dat de cel bun ; vocea era a unui om în vîrstă. Mi-am cerut scuze şi am pus receptorul la loc.

După aceea l-am chemat pe Collins.

Şi tot de la primele cuvinte, rostite pe un ton arţăgos, am priceput că ancheta nu a făcut progrese. Ceea ce era regretabil, în special pentru mine. Atîta timp cît nu puneau mîna pe vinovat sau cel puţin un suspect, eu rămîneam calul lor de bătaie.

Totuşi eram interesat să aflu unele amănunte.

— Ce este cu puşca ? Aţi descoperit pe ea amprente digitale ?

— Crezi într-adevăr că-ți voi răspunde ?

— Să fim serioși, domnule locotenent. Ar fi timpul să schimbi tonul. Știi prea bine că nu eu l-am ucis pe Brandon. Altfel nu m-ai fi lăsat în libertate. Eu mă străduiesc să dezleg misterul. În felul meu nu fac decît să te ajut.

— Citește ziarele. Acolo vei găsi toate amănuntele. Mai multe nu știu nici eu.

Pang ! Legătura era întreruptă.

Privirea-mi căzu pe copăcelul de lîngă masa de lucru și-mi aminti de minusculul post de transmisiune. Oare mai spionau cele ce se spuneau în biroul meu ? N-ar fi exclus. În lipsa de altceva mai bun să încercăm această experiență.

Am ridicat receptorul și am învîrtit placa cu numere, formînd un număr fantezist. Apoi cu o mișcare repede și prudentă pusei o mînă pe furcă, astfel încît telefonul să rămînă închis. Apoi începui un monolog rostit cu voce tare :

— Allo, Terry ? Aici vorbește Monty. Vreau să te informez că am aflat enigma cu localitatea Mittie. Dar nu aș vrea să acționez singur, deoarece este prea primejdios. Tu ești un om pe care-l cunosc bine și pe care știu că pot conta. Vrei să-mi dai o mînă de ajutor în această afacere ? Mă băiatule, o asemenea reușită poate să ne facă celebri în mod instantaneu. De acord. Deci ne întîlnim la orele 17 în Brooklyn, la restaurantul Smartie din At-

lantic Avenue. În cazul cînd va interveni vreun impediment, telefonează-mi pentru a mă preveni.

Apoi am trîntit cu zgomot receptorul în furcă.

Nu puteam ghici dacă trucul meu a reușit sau nu. Bineînțeles că nu aveam nici un prieten numit Terry și nici nu știam dacă Mittie adăpostește sau nu un secret.

Deodată ușa de deschise făcîndu-mă să tresar puternic.

Iat-o în sfîrșit pe Cordelia Parkinson, iubita mea secretară.

Ea arăta palidă, dar nu bolnavă. Nu era decît firesc dacă se temea să dea ochii cu mine, dat fiind felul surprinzător în care mă trădase, făcînd tot posibilul pentru a-mi îngreuna situația.

Cordelia se lăsă să cadă în fotoliul destinat clienților. Gura ei începu să tremure ca un pudding. Lacrimi îi curgeau din ochi și se prelingeau pe obraji. O scenă cu adevărat emoționantă. Desigur că aș fi fost impresionat dacă cele întîmplate ieri nu mi-ar fi rămas întipărite în minte. Am rupt tăcerea, spunînd pe un ton plictisit :

— Draga mea, ai amabilitatea de a închide robinetul lacrimilor.

Oftînd și sughițînd Cordelia ridică frumosul ei căpșor. Ea încercă să vorbească, dar

...ultatul nu era inteligibil. Deci tot eu trebuia să întrețin conversația.

— Regret că în calitate de secretară nu ai dat dovadă de talente asemănătoare cu cele manifestate în cursul înscenării de ieri. Hai, dezleagă-ți limba și spune-mi numele ticălosului.

— Forbes. Hank Forbes. Acesta este numele cu care s-a recomandat. Dar cred că este fals...

— Ai învățat la mine o mulțime de lucruri. Toată stima! Okay, poate că numele lui este fals. Dar nici măcar pe jumătate cît ai fost tu de falsă, îngerașul meu. Pentru ce ai mințit? Îți dai cel puțin seama de ceea ce ai provocat cu minciunile tale? A lipsit numai un fir de păr pentru a mă vedea arestat sub acuzația de crimă. De altfel însă nici nu știu în momentul de față dacă această primejdie a dispărut complectamente.

— Am fost silită să fac ceea ce-mi cerea. Mă amenința cu suprimarea.

Din nou apărură lacrimile; izvorul încă nu secase. Dar începui să capăt impresia că este sinceră. Poate că într-adevăr a acționat sub amenințare.

— Unde locuiește mizerabilul?

— Nu știu. El afirmă că se află în New York numai în vizită și că domiciliul său este la Cincinnati.

— De cît timp îl cunoști?

— De două săptămîni. Într-o seară a intrat în vorbă cu mine într-un restaurant. Era şarmant şi mi-a plăcut. M-a invitat să bem un pahar şi după aceea ne-am văzut în mod regulat. El se arăta foarte interesat de activitatea mea profesională şi găsea fantastic de interesant faptul că eram în serviciul unui detectiv particular. M-a făcut să-i povestesc mult despre atribuţiile mele şi despre tine.

— Şi de ce nu mi-ai suflat tot timpul nici un cuvînt cu referire la aceasta ?

— M-am temut că mă vei lua peste picior. Ştiam că nu-ţi place să pălăvrăgesc despre tine şi despre meseria de detectiv.

— Deci, după cîte înţeleg, el te-a tras de limbă într-un mod delicat. Sub pretextul că se interesa de munca ta, a reuşit să afle tot ceea ce-l interesa. Okay, să uităm toate acestea. Ce s-a întîmplat ieri ?

— În mod brusc mi-a apărut într-o cu totul altă înfăţişare. El mă luă şi plecă cu mine la Brooklyn. Opri maşina în spatele unui depozit gol şi începu deodată să mă strîngă de gît. Credeam că mă va ucide, dar apoi e mă lăsă în pace şi-mi spuse că aceasta nu este decît o anticipare a ceea ce mă aşteaptă în cazul în care nu-i voi îndeplini ordinele El îmi spuse că eşti un ucigaş şi că el poate dovedi acest lucru. Cînd ajunserăm la birou, tu erai îngenuncheat lîngă cadavru. Scena aceasta întări imaginaţia lui Hank, cel puţin în primul moment. Apoi tu ai plecat. Am

voiam să telefonez brigăzii criminale, dar Hank
m-a împiedicat, scoţîndu-mă aproape cu forţa
din birou. Ne îndreptarăm spre un local din
Vestry Street. Mi se pare că se numeşte „Ren-
dell". Eram atît de iritată, încît nu-mi mai
aminteam de nimic în mod clar. Hank mă dă-
dea [illegible] asupra celor ce aveam de făcut. Din
cînd în cînd reînnoia ameninţările sale şi sim-
ţeam că ele nu erau numai vorbe de clacă.
În disperarea mea şi de frică făcui ceea ce-mi
ceruse. Am minţit poliţia.

— Dă-mi în scris această declaraţie!

I-am împins hîrtie şi un creion. Ea mă
ascultă. Observai cum scria vorbă cu vorbă,
la început ezitînd şi după aceea din ce în ce
mai repede şi mai stăpînă pe sine. Ceea ce
mă surprinse. Mă întrebam unde dispăruse
în mod subit frica ei. Am întrebat-o:

— Cînd te-ai despărţit de Forbes?

— Ieri noapte.

— Între timp ţi-a telefonat?

— Nu şi sper că niciodată nu-l voi mai
revedea.

— Cunoşti numărul maşinii sale?

— Nu, dar era un automobil albastru
Pontiac model 1966, înmatriculat în New
York.

— Ai fost astăzi într-adevăr la un medic?

— Am fost. Noaptea trecută n-am putut
închide ochii. După toate cele întîmplate sim-
ţeam că sînt în preajma prăbuşirii. Mă gîn-
deam la tine, la omul mort şi la minciunile

mele. Mă gîndeam la amenințări și dinții îmi clănțăneau de frică. Dimineața eram la capătul puterilor. M-am dus deci la medic pentru ca să-mi prescrie un medicament susceptibil de a-mi liniști nervii. Dar mă tem că nu mi-a ajutat prea mult.

Mi-am reamintit de postul emițător aflat în pămîntul din vasul în care se afla ficusul și m-am ridicat. Fără un cuvînt am împins-o pe Cornelia în camera alăturată și după aceea am închis ușa în urma noastră. Apoi am întrebat-o :

— Ai cumva în provincie o prietenă care te poate găzdui timp de trei-patru zile ?

— Da. Janet în Blytheville.

— Împachetează-ți lucrurile și pleacă la ea. Nu spune nimănui unde vei fi, dar notează pentru mine adresa.

Cordelia, ascultătoare, zmîngăli adresa pe un petec de hîrtie. Apoi mă întrebă :

— Dar dacă cineva mă va urmări ?

— Trebuie să procedezi cu atenție și prudență. Dacă observi că cineva te urmărește, caută să te scapi de el. Dar în orice caz, dacă te vei simți spionată, telefonează-mi imediat.

— Perfect, am înțeles. Dar spune-mi, Monty, ai de gînd să mă concediezi ?

— Prostii, oița mea. Fără greșelile pe care le faci, în scrisorile mele bătute la mașină, ce farmec va avea biroul meu ?

Puţin înainte de ora cinci luam loc într-o sală a restaurantului Smartie. Mă aşezai cu spatele la perete, putînd astfel observa tot localul.

La această oră nu erau prea mulţi clienţi. O pereche de turişti priveau obosiţi în farfuriile lor. Lîngă tijghea se aflau cîţiva clienţi obişnuiţi ai localului şi care schimbau glume cu barmanul.

Nu alesesem la întîmplare acest local. Acesta era spaţios şi bine luminat, astfel că orice nou venit era reperat cu uşurinţă.

Dar speranţele mele nu se împliniră ; în zadar aşteptai apariţia marelui necunoscut. Am comandat un al doilea pahar cu bere şi care se dovedi de aceeaşi proastă calitate ca şi primul. Deci fără regrete am părăsit localul la orele şaptesprezece şi jumătate.

Era de presupus ori că gansterii nu au ascultat convorbirea mea imaginară ori că erau suficient de informaţi pentru a şti că nu exista nici un Terry în cercul prietenilor mei.

M-am îndreptat spre automobilul meu Stingray şi m-am aşezat în spatele volanului. Exact în acest moment am simţit o mişcare în dosul meu. Am aruncat o privire peste umăr şi am întîlnit o pereche de ochi încruntaţi, o figură cunoscută şi un revolver ameninţător. În total : Hank Forbes. Care se grăbi să mă avertizeze :

— Fără trucuri şi stratageme, Monty. Te asigur că arma mea nu este umplută cu pastile de mentă.

Fața lui lucea de sudoare; nu fusese pentru el o plăcere să mă aştepte în acest automobil cu temperatură de etuvă.

— Şi acum, Monty, la drum. Dacă ar fi să dau crezare celor auzite, atunci trebuie să fie lucruri interesante de văzut în Queens. Deci, cunoşti direcţia. Şi nu-ţi da osteneala de a încerca să încropeşti o conversaţie cu mine. Îmi displace să vorbesc cu copoi.

O jumătate de oră mai tîrziu rulam în Brooklyn. Între timp nu schimbaserăm între noi nici un cuvînt, astfel că nu-mi lipsise timp suficient pentru a medita asupra situaţiei şi a găsi vreo idee salvatoare. Dar nici un gînd fericit nu răspunse la apelul meu pînă în momentul în care Forbes îmi dădu ordinul să stopez. Ne aflam în regiunea bulevardului Ditmar din nordul cartierului Queens. Strada unde ne opriserăm era îngustă şi aproape lipsită de circulaţie. Pe ambele părţi se găseau magazine.

— La revedere, domnule Monty, se auzi vocea batjocoritoare a lui Forbes.

În acelaşi moment mă lovi în craniu cu patul armei. Am resimţit o durere îngrozitoare care dispăru după o secundă. Durerea nu mă însoţi şi în leşinul meu.

După cum era de așteptat, în cele din urmă mi-am revenit în fire, conform scenariului clasic: mîinile legate, gura astupată cu un căluș, un întuneric complet, capul buimăcit și dureros. În plus hainele erau ude și lipite de corp. Probabil din cauza transpirației. Într-adevăr domnea aici o căldură extraordinară, în spațiul restrîns în care mă găseam și care fără îndoială că era spațiul rezervat pentru bagaje în spatele unui automobil. Și deoarece zgomotul motorului îmi părea familiar, probabil că voiajam în propriul meu Stingray.

Făcui eforturi pentru a-mi recăpăta uzul tuturor simțurilor și după aceea încercai să identific zgomote exterioare care eventual să-mi dea vreo indicație cu privire la regiunea în care ne aflam. Opriri frecvente și o gălăgie neîntreruptă mă făcură să înțeleg că ne mai aflam încă într-un cartier populat al orașului.

Și deodată se făcu o tăcere deplină. Zguduirile încetară; avansam pe o suprafață netedă, probabil betonată. Apoi mașina stopă. Contrastul dintre liniștea de aici și zgomotul intens de mai înainte dovedea că ne aflăm într-un garaj subteran.

Șoferul coborî, trînti portiera și se îndepărtă.

Mi-am amintit de evenimentele din seara trecută și m-am întrebat dacă indivizii au de-

cis să mă suprime. O mică bombuliţă era suficientă de a mă arunca în aer cu maşină cu tot şi să nu rămînă nici cea mai mică urmă.

Perspectiva aceasta nu mă încînta de loc, cu atît mai mult cu cît ar fi făcut imposibilă prezenţa mea la întîlnirea fixată cu Lorraine Lesterwright. Dar trebuie s-o spun deschis : am o puternică aversiune faţă de gîndul unei morţi premature.

După vreo zece minute răsunară din nou paşi. Capacul fu deschis şi o lumină crudă de neon mă făcu să clipesc din ochi. Hank Forbes stătea în faţa mea, ţinînd în mînă un cuţit cu o lamă suficient de mare pentru a spinteca un rechin. Şi cînd cuţitul coborî în direcţia mea, sîngele se puse în grevă şi nu mai circulă. Şi inima nu-mi mai batea.

Din fericire pentru mine, misiunea cuţitului era să taie frînghiile care-mi imobilizau mîinile şi picioarele. O clipă mai tîrziu mi se scoase şi căluşul din gură.

Forbes îmi ordonă să cobor. După aceea zvîrli cuţitul şi se înarma cu un revolver pe care-l scoase din buzunar.

Nu fără eforturi am reuşit să mă strecor la aer liber şi să mă ţin de picioare ; imobilitatea mă paralizase şi numai cu greu am reînceput să fiu stăpîn pe mişcările mele. M-am aplecat şi mi-am masat încheieturile picioarelor. Gimnastica mea o acompaniai cu un concert de oftaturi.

Mica scenetă pe care o jucam conținea un sîmbure de adevăr, dar în realitate nu eram nici pe departe atît de demontat precum mă străduiam să fac impresia.

Forbes făcu cîteva observații ironice, bătîndu-și joc de slăbiciunea mea. Dar nu avu răgazul să debiteze toate comorile spiritului său.

Cu iuțeala fulgerului m-am repezit asupra lui și o secundă mai tîrziu ne rostogoleam amîndoi pe podea. Printr-o priză de judo l-am făcut să dea drumul revolverului, care alunecă pe podeaua de beton.

Ambii ne-am repezit în acea direcție pentru a pune mîna pe armă. Dar, evident, am ajuns în același timp și, evident ne-am încăierat din nou. Totuși reușisem să îndepărtez revolverul printr-o lovitură de picior. Nu țineam atît de mult să intru în posesia armei, cît voiam să evit ca Forbes să nu o recupereze. Eram sigur de superioritatea mea în lupta corp la corp.

Dar după ce schimbarăm primele lovituri de pumn, trebui să recunosc evidența : adversarul meu era un luptător de calitate și boxul nu avea secrete pentru el.

Am încasat mai multe lovituri decît mă așteptam. Desigur bietul meu corp nu era mulțumit, dar pe de altă parte vigoarea atacurilor adversarului avu efectul de a-mi electriza voința și de a intensifica energia reflexelor. În curînd deveni evident că rezistența

lui Forbes slăbește. Ochii lui pierdură expresia batjocoritoare. Privirea-i deveni neliniștită și chiar un început de teroare era vizibil. Hank era în luptă un remarcabil tehnician, dar nu avea suficient suflu. El aparținea acelei categorii de indivizi care pot cîștiga numai în cazul cînd reușesc să obțină o victorie rapidă. Am sesizat numaidecît acest lucru și am procedat în consecință. Acum mă străduiam să-l epuizez ultimele rezerve de vigoare.

În sfîrșit, sentința fu rostită de o lovitură just aplicată cu pumnul stîng. Forbes se prăbuși și rămase nemișcat pe podea.

Abia acum remarcai cît de greu respiram și forțele mele ajunseseră la frontiera epuizării.

Am ridicat revolverul și cuțitul și am aruncat o privire în jurul meu. Boxele garajului erau marcate cu numere recent desenate cu vopsea încă incomplet uscată. Numerotarea se oprea la cifra 72.

M-am aplecat pentru a-l percheziționa pe Forbes. În primul rînd voiam să văd dacă mai vreo armă și apoi mă interesau piesele lui de identitate, dorind să știu care este numele lui adevărat.

Imediat putui constata că n-avea asupra lui nici un portofel și nici un fel de acte. Costumul purta eticheta unui cunoscut magazin din New York. În buzunarul pantalonilor am găsit o legătură cu patru chei, o brichetă cromată și un pachet de țigări Camel. Mi-am

[illegible] o țigară și am aprins-o cu bricheta lui Forbes. Astfel observai că bricheta purta inițialele J. B.

Am aruncat pachetul cu țigări pe burta lui Forbes, dar păstrai bricheta.

Hank încă nu se mișca. A trebuit să mai aștept cîteva minute pînă ce-și reveni în fire și reuși cu chiu, cu vai să se ridice și să se mențină pe picioare.

După aceea, îndreptînd spre el țeava propriului său revolver, i-am spus :

— Vino, prietene. Vom lăsa automobilul meu aici și vom urca. Un taxi ne va duce pînă la cel mai apropiat comisariat de poliție. Nici n-ai idee cît de bucuroși sînt polițiștii cînd se întîlnesc cu o veche cunoștință.

Forbes încruntă sprîncenele și întrebă :

— De unde-ți închipui că sticleții mă cunosc ?

— Un tip de categoria ta nu poate ajunge la vîrsta de 20 de ani fără a suferi vreo condamnare. Am dreptate ?

Observai cum figura i se lungește și pomeții îi ies în relief. Dar deodată aplecă capul pe spate și începu să rîdă. Poate că era numai un truc pentru a mă irita, dar totuși reacția sa îmi făcu impresia că denotă o anumită siguranță de sine.

Pe un ton ironic îmi spuse :

— Biet naiv. Îți închipui în mod serios că poți să mă dai gata ?

— Mi se pare că ţi-am dovedit-o acum cî-teva minute.

— Oricine poate avea şansă odată în viaţă.

— Cum te numeşti ?

— Moş Crăciun.

— Foarte bine ; comportă-te cum vrei. Poliţia va da dovadă de multă simpatie pentru glumele tale. Ştii doar că poliţiştilor le place să rîdă. Şi acum dă-i drumul. Direcţia comisariat.

Forbes se execută şi începu să avanseze spre intrarea garajului. Mă miram că zgomotul luptei noastre nu atrăsesee atenţia nimănui. Poate că garajul acesta aparţine unui imobil nou, încă nelocuit.

După ce înaintarăm vreo şase paşi se dezlănţui infernul. O salvă de împuşcături răsună puternic şi într-un ritm isteric, amplificat de ecoul garajului.

Forbes şi cu mine ne-am aruncat în acelaşi timp pe podea. L-am avertizat :

— Nici o mişcare falsă şi nici o stratagemă. Nu uita că revolverul este în mîna mea

Somaţia se dovedi inutilă. Forbes îşi ţinea capul între mîini şi nu mişca. Credeam că a fost rănit, dar nu se vedea nici o urmă de sînge.

O voce metalică se făcu auzită :

— Aruncă revolverul !

Vocea venea dintr-un megafon. Ezitai să îndeplinesc ceea ce mi se cerea şi continuai să ţin revolverul îndreptat în direcţia lui For-

... Atîta timp cît mă puteam folosi de a... ca de un ostatec, mai aveam o şansă de a domina situaţia.

Vocea metalică se auzi din nou :

— Fă ceea ce ţi-am ordonat.

Mi s-a părut că nu mai era cazul de a ... rezistenţă şi că nu mai aveam posibilitatea de a alege între mai multe atitudini posibile. Ce puteam face împotriva unui pistol automat ? Deci, am aruncat revolverul din mînă.

Forbes îşi recăpătă curajul, mai ales după ce intră din nou în posesia revolverului.

— Nu ţi-am spus că nu poţi să mă dai gata ? Şi acum ridică mîinile deasupra capului. Aşa, foarte bine. Sîntem gata de drum. Înainte marş spre ascensor.

În cabina ascensorului mirosea a vopsea şi a ulei. Deoarece ne aflam într-un garaj subteran mă aşteptam ca ascensorul să ne ridice. Dar în realitate se întîmplă contrariul ; coboram şi mai adînc.

Ascensorul stopă, uşa cabinei se deschise. Forbes îmi ordonă să păşesc înaintea lui. Se vedea bine că nu mai avea chef să se lase surprins de mine. M-am ferit să-l provoc.

Am avansat în vestibul cu pereţii încă nevăruiţi dar cu podeaua acoperită de un veritabil covor persan. Trei uşi se aflau în faţa noastră. Forbes arătă cu arma spre aceea ce se găsea în peretele opus ascensorului şi-mi

ordonă să intru. Ceea ce am și făcut, fără a mă gîndi să bat mai înainte în ușă.

Încăperea era mare, lipsită de ferestre și aranjată în stil modern. O masă de scris, cîteva dulapuri metalice și un teleimprimator dădeau camerei o atmosefră de birou.

Fata care ședea în spatele mesei de scris nu se potrivea nici într-un birou și nici într-un garaj. Într-adevăr ea era o fată de lux, în care se pare că s-au încarnat toate visele strălucitoare ale Hollywoodului.

Tînăra îmi zbîmbi și-mi spuse pe un ton amical :

— Bine ai venit în infern !

Îi dădeam douăzeci și cinci de ani.

Fără îndoială că acest sfert de secol al vieții sale îl întrebuințase pentru a ajunge la cele mai înalte forme ale farmecului.

Am străbătut încăperea pentru simplul motiv că doream s-o privesc mai de aproape. M-am oprit în imediata apropiere a mesei de scris și constatai că fata nu pierde nimic de a fi privită mai de aproape. Dimpotrivă.

Forbes rămăsese lîngă ușă. M-am așezat în fața fetei și am întrebat-o :

— Cum să interpretez salutul d-tale ? Ești oare mîna dreaptă a diavolului ?

Fata zîmbi rece și răspunse :

— Ceva asemănător, cred. Cel puțin pentru d-ta.

— Ce vrei de la mine ?
— Depinde.
— Ieri ai vrut să-mi iei viața.
— Nu eu.
— Atunci, cine ?
— Aici sînt eu aceea care pun întrebările. Deci : cine te-a trimis la Mittie ?
— Pe toți dracii ; ce este în definitiv cu acest cătun ? Se află acolo o comoară îngropată ? Nu înțeleg toată această vrajă.
Ea repetă întrebarea cu o voce mai ascuțită :
— Cine te-a trimis la Mittie ?
În spatele meu răsunară pași. Forbes se apropie spunînd fetei :
— Dacă ești de acord sînt gata să-i fac un masaj la cap cu revolverul. Cred că aceasta îi va mări pofta de vorbă.
— Lasă-l în pace. Și fără asta va vorbi.
Am intervenit și eu în discuție :
— Pentru ce să nu vorbesc ? Nu mai este atît un secret că am făcut voiajul din însărcinarea lui Lesterwright. El era gelos și voia să se convingă de fidelitatea soției sale. Asta este totul.
Fata îl privi pe Forbes ; apoi începu să rîdă, dezvelind două șiruri de dinți minunați. După aceea mi se adresă mie :
— Este adevărat ceea ce spui ?
— Crezi că am avut un atac de nebunie și am vizitat fără motiv satul acela pierdut ?

Nu sînt un nostalgic al colţurilor sălbatice. Şi am fost fericit cînd Lesterwright mi-a comunicat să mă întorc.

— Dar ai luat ziarul cu d-ta.

Am clipit nedumerit din ochi.

— Ziarul ? Care ziar ?

— „County Tribune". Exemplarul care se afla pe tonomatul din cîrciumă.

— Just. Îmi amintesc. Înainte de a pleca am luat într-adevăr un ziar aflat acolo. Dar ce importanţă are acest lucru ?

— Aş dori să ştiu pentru ce ai luat ziarul şi ce s-a întîmplat după aceea cu el.

— În ziua aceea plouase. Din păcate maşina mea nu este deosebit de compactă. Cu ajutorul ziarului voiam să evit de a avea picioarele ude. Acesta este unicul şi adevăratul motiv.

— Ziarul conţinea o anumită ştire. Au încercat să te urmărească, dar ai dispărut în mod brusc, ca şi cum te-ar fi înghiţit pămîntul.

— Imediat după ce am ieşit din Mittie am avut o pană şi am căutat un garaj. Am condus Stingrayul meu într-un atelier de reparaţii lîngă o staţie de benzină...

Forbes mă întrerupse :

— Sînt gata să pariez că încerci să ne vinzi gogoşi.

Fata îl admonestă :

— Eu conduc convorbirea.

Dar mi-am ieșit din fire, fiind în definitiv vorba de mine. Am izbucnit fără a cere permisiunea cuiva :

— Ce fel de știre a conținut ziarul ? Și pentru cîteva cuvinte imprimate într-o foiță de provincie vreți să mă ucideți ? Și de ce în loc de mine l-ați omorît pe Brandon ?

Vorbeam la pereți. Fata avea alte preocupări :

— Ce a devenit ziarul ?

— După ce s-a muiat atît de mult încît n-ar mai putea fi de folos, l-am aruncat pe fereastră în plin mers.

Tînăra se adresă lui Forbes :

— Du-te examinează automobilul și verifică dacă apa pătrunde înăuntru.

— Dar nu te pot lăsa singură cu acest individ.

— Fă ceea ce-ți spun.

Forbes ieși trîntind ușa. Era momentul să încerc a schimba macazul.

— Tot ceea ce am spus este adevărul pur. Ar fi cazul acum ca d-ta să te revanșezi...

Fata mă întrerupse cu un gest, apoi deschise o cutie de argint, scoase o țigară și o instală confortabil între buzele ei cărnoase. După aceea spuse :

— Vei uita ceea ce ai văzut și auzit aici.

Am răspuns surîzînd :

— Imposibil ! Am o memorie fenomenală cînd este vorba de femei frumoase.

O lovitură în apă ; mititica nu era sensibilă la complimente. Am continuat oarecum dezorientat :

— Nici împușcături nu se pot uita cu ușurință. D-ta ai fost aceea care a tras ?

— Da, pentru a da acoperire colegului meu.

— Ce este cu Brandon ?

— Moartea lui nu cade în raza competențelor mele.

— Cît de elegant exprimi această frază. Dealtfel nu era decît un hoț de calibru inferior, care a eșuat în misiunea sa. Eșecurile de asemenea natură se pedepsesc cu moartea?

În timp ce vorbeam am luat o cutie cu chibrituri aflată pe masă și m-am apropiat de fată dînd impresia că intenționez să-i aprind țigara. Dar în loc de aceasta i-am smuls țigara dintre buze, am zvîrlit-o și am suprimat orice distanță între noi. Tînăra sărise în picioare și constatai că aveam aproape aceeași înălțime.

Am început s-o lămuresc despre ce e vorba:

— În general nu sînt un mitocan, dar sînt obligat să adopt o asemenea atitudine pentru a-mi putea satisface setea de informații...

Mai mult n-am putut să-mi evidențiez talentul oratoric. Fata dădu replica și cu acest prilej dovedi că-i sînt cunoscute toate trucurile judo-ului. Înainte de a pricepe în mod exact ce mi se întîmplă, zburai prin aer. O

clipă mai tîrziu aterizam pe podea. Iar cînd mă găseam din nou în picioare craniul meu apăsa cu greutatea plumbului. Nici cu oasele zdrobite n-am neglijat să-mi îndeplinesc datoria de gentleman și am spus :

— Respectele mele. Recunosc că te-am subestimat.

Sportiva drăcoaică zîmbea ironic.

— Ar fi trebuit să știi că în iad ești obligat să te supui ordinelor.

M-am îndreptat din nou spre fată, dar de această dată prudent și cu mușchii încordați.

— Sînt unele lucruri ce nu se pot învăța nici măcar din experiență. De exemplu, mie îmi este imposibil să mă supun.

În clipa următoare o nouă încăierare ne opunea unul contra celuilalt. Tînăra femeie încercă să-mi pună o piedică, dar fără succes.

Deodată observai o curioasă schimbare de atitudine. Ura dispăru din privirea ei, buzele se rotunjiră, respirația deveni gîfîitoare. Ea murmură :

— Iubesc bărbați viguroși. Te rog, sărută-mă.

Am zîmbit. Deci, așa se prezintă situația? I-am îndeplinit dorința. Fata era mult prea frumoasă pentru a o refuza. Ceea ce era o greșeală, de care însă îmi dădui seama — din păcate — prea tîrziu.

Sărutul era pătimaș. Și extrem de scurt. Partenera mea așteptase momentul de slăbiciune pentru a-l exploata. Pentru a doua oară

m-am pomenit în aer și coborîrea fu la fel de violentă și dureroasă ca și prima oară.

De data aceasta însă dură mai mult timp pînă să fiu capabil de a mă ține din nou în picioare. Primisem o lecție ; prea lesne mă încrezusem în puterea de seducător.

Ușa se deschise. Forbes intră și desigur observă numaidecît că ceva se petrecuse în absența lui. M-am adresat învingătoarei :

— Păcat ! Tocmai mă pregăteam să fac o demonstrație a calităților mele. Te-ai grăbit și astfel ai pierdut o ocazie unică de a gusta cel mai plăcut sărut din viața d-tale.

Forbes o întrebă mîrîind :

— Să-l aduc la realitate ?

— Nu-i nevoie. Spune mai bine ce ai văzut.

— Individul nu a mințit. Automobilul lui nu este ermetic închis și lasă să pătrundă ploaia.

— Bine. Și acum scoate-l de aici.

— Să-l transport la cimitir ?

— Idiotule ! Noi nu sîntem o asociație de ucigași. Dă-i drumul undeva, dar procedează astfel încît niciodată să nu poată afla unde a fost.

Forbes îmi porunci să mă întorc cu fața spre perete. După aceea îmi legă mîinile la spate și-mi puse un căluș în gură. Și la sfîrșit îmi vîrî pe cap un sac și mă conduse spre ascensor. Coborîrăm în garaj, unde am fost silit să-mi reiau locul din cufărul de bagaje.

Capacul căzu și cîteva clipe mai tîrziu mașina o porni.

Din nou se auziră zgomotele străzii și după vreo douăzeci de minute automobilul stopă. O portieră se deschise și se închise. Forbes coborîse; zgomotul pașilor săi se îndepărta. Eram abandonat.

Începui să izbesc cu picioarele în tabla caroseriei. Trecu mult timp pînă reușisem să atrag atenția cuiva. Un trecător ridică în cele din urmă capacul și căscă gura în fața tabloului pe care-l avea în fața ochilor. Din fericire își recăpătă sîngele rece, îmi dezlegă mîinile, după ce-mi scoase călușul din gură și mă întrebă :

— Ești rănit ? Să anunț poliția ?

— Nu este nevoie. Nu a fost decît un pariu stupid. Cu toate acestea v-aș ruga să-mi spuneți numele dvs. pentru eventualitatea că voi avea nevoie de un martor.

Omul mă privi neîncrezător. Totuși îmi notă numele și adresa lui și-și văzu de drum.

Am făcut cîteva exerciții gimnastice pentru a-mi dezmorți mădularele și apoi am privit în jurul meu. Mașina se afla pe un parcaj din preajma unui cinema. Cunoșteam regiunea ; eram nu departe de Queens Plaza.

M-am suit în Stingrayul meu și m-am îndreptat spre casă. Un duș, rufe proaspete și un alt costum îmi redară o înfățișare acceptabilă.

În tot acest timp îmi sfredeleam capul pentru a găsi un fir conducător în acest labirint al evenimentelor.

Dacă nu mă înșelam, atunci era ziarul ceea ce dezlănțuise reacțiunea în serie cu tot cortegiul de violențe și neînțelegeri. Fata spusese că ziarul conținea o știre importantă.

Dar ce anume ?

Misiunea unui ziar este să publice știri și informații. În cazul de față era vorba de o știre cu un caracter special. Sau poate că se strecurase o scrisoare între foi ? Un cod de spionaj ? O comunicare cifrată ?

Regretam că nu avusesem ideea de a răsfoi ziarul și de aceea trebuia să mă mărginesc acum numai la supoziții.

Era clar că din eroare fusesem considerat drept un adversar. Bănuielile au fost provocate de faptul că luasem ziarul și de acela că pusesem întrebări despre Lorraine Lesterwright. Și pentru aceasta încercaseră să mă omoare ?

Drăcoaica de fată îmi acordase crezare și mi-a redat în consecință libertatea. Trebuia deci să trag concluzia că ea cunoștea pe soții Lesterwright și era la curent cu gelozia defunctului industriaș. Astfel și-a putut da seama că nu mint.

Numele Lesterwright și Mittie erau firele roșii pe care erau înșirate toate peripețiile.

Și Lorraine fusese de cîteva ori în acest cătun pierdut. Ea colabora cu necunoscuții mei

adversari ? Eram aproape convins. Dar ce interes avea o femeie tînără plină de milioane să se înhăiteze cu indivizi din lumea interlopă ? Din plictiseală ? Din dor de aventuri ? Sau era victima unui șantaj ?

Dar aveam stabilită o întîlnire cu Lorraine Lesterwright. Aveam deci o șansă de a dezlega enigma. Sau să-mi sparg capul. Căci adversarii mei dovediră că nu se dau înapoi de la nimic.

Fata pe care o cunoscusem era șefa bandei sau numai o verigă ?

Problema principală era aceea dacă redus numai la propriile mele forțe aveam vreo șansă de a acționa împotriva unei bande întregi. Înclinam să răspund în mod negativ.

În timp ce mă îndreptam spre birou îmi veni o idee. Numărul întreprinderilor de construcții care se ocupă cu realizarea de blocuri mari, nu este nelimitat ; poate două-trei duzini. Îmi propusei deci să-mi procur lista clădirilor recent terminate și care au un garaj subteran. Făcînd un triaj atent n-ar fi exclus să dau peste adresa căutată.

Privind ceasul constatai că este opt fără un sfert. De fapt ar fi trebuit să fiu în acest moment în drum spre Long Island pentru rendez-vous-ul cu Lorraine. Ce rost avea să mai trec pe la birou ? Nu-mi puteam răspunde, dar procedam atras de un instinct neprecis. Poate că mă atrăgea amintirea evenimentelor petrecute acolo ieri seara.

Am intrat mai întîi în camera Cordeliei care nu era încuiată. Neîncuiate erau și dulapurile precum și sertarele mesei, al căror conținut zăcea pe podea.

Și în mijlocul acestei dezordini zăcea secretara mea. Ea era în imposibilitate de a se mișca și de a vorbi. Cordelia Parkinson era legată de mîini și de picioare Un căluș îi umplea gura.

Am redat Cordeliei libertatea de mișcări și m-am străduit s-o liniștesc după ce am lăsat-o să se ușureze de o impozantă cantitate de lacrimi.

Un necunoscut pătrunsese în birou ; o imobilizase și după aceea începu să percheziționeze ambele camere. Într-adevăr și în biroul meu domnea o dezordine asemănătoare Probabil că au căutat ziarul.

Am ridicat receptorul spunînd :

— Trebuie să anunțăm poliția.

Cordelia se repezi și-mi apucă mîna.

— Nu ! Nu chema poliția.

— Pentru care motiv ?

— Poliția a fost aici puțin înainte de ce am fost atacată. Doi oameni. Ei aveau un mandat de arestare. Complectat cu numele tău. Monty.

— În legătură cu cele petrecute ieri ?

— Da. Au probabil un motiv să creadă că tu ești făptașul.

— Ce importanță are aceasta ? Tu vei depune mărturie de cele ce știi și lucrurile vor fi puse în adevărata lor lumină.

— Cred că te înșeli. Ei vor bănui că m-am lăsat influențată de tine pentru a spune ceea ce-ți convine. Cine minte odată nu este crezut cu ușurință. Declarația mea nu va face decît să complice și mai mult situația. Dealtfel nu sînt un martor atît de important după cum îți închipui. Eu nu am fost de față cînd a fost comisă crima.

Inutil de continuat discuția. Formai numărul lui Collins.

— Allo, aici vorbește Berger. Este adevărat că vrei să fiu adăpostit și hrănit pe contul statului ?

— Foarte adevărat, dragul meu. Nu-mi pot permite să las ziarele să mă taie în bucăți. Arma crimei a fost identificată ca fiind proprietatea d-tale, Berger. Pușca îți aparține.

— O clipă, domnule locotenent. Ceea ce spui este o glumă ? Cînd am posedat ultima pușcă de jucărie aveam șase ani. De atunci n-am mai atins vreo pușcă, adevărată sau nu.

— Pușca a fost vîndută de firma Abekin und Montzing. În fișierul clienților este notat numele d-tale cu data cumpărării, numărul armei și toate celelalte detalii.

— Cînd a fost vîndută pușca ?

— În urmă cu șase luni.

— Și nu ți-a trecut prin minte ideea că adevrsarii mei au falsificat fișa respectivă?

— Ar fi posibil de luat în considerare și o astfel de ipoteză. Dar întîi și întîi trebuie să te pun pe d-ta la loc sigur. Și să-ți anulez licența de detectiv. Va trebui să recunoști că n-am încotro. Nu am nici un chef să-mi periclitez postul.

Domnule locotenent, mai acordă-mi o șansă. Sînt pe urmele indivizilor.

— Cupletul acesta-l cunosc.

— Totuși ai putea avea răbdarea să mă asculți. Secretara mea a fost atacată. Și eu am fost rănit. Am un martor : omul care m-a scos din cufărul de bagaje al automobilului meu. D-ra Parkinson se află lîngă mine și poate confirma că...

— Nu-ți mai da osteneala în zadar. Sînt dispus să ascult povestea d-tale. Și aceea a secretarei. Dar mai întîi trebuie să te arestez. Vino imediat aici. Este mai bine pentru d-ta. Altfel trebuie să te luăm noi, ceea ce cred că nu va fi un spectacol agreabil.

— Dacă voi ședea în dosul gratiilor îmi va fi imposibil să acționez pentru a dovedi nevinovăția mea.

— N-ai decît să angajezi un avocat bun. Dealtfel știi bine că nu sîntem niște monștri. Voi lua notă de declarațiile d-tale și le voi cerceta cu cea mai mare atenție.

— Regret, domnule locotenent, dar nu sîntem de acord. Trebuie să-mi acord cîteva zile de concediu pentru a clarifica problema. Nu simt nici o plăcere să port o etichetă de

ucigaş. Şi o astfel de catastrofă o pot împiedica numai prin descoperirea adevăratului vinovat.

— Te avertizez, Monty. Încearcă să-ţi aminteşti la ce primejdii te expui dacă te sustragi prin fugă unui mandat de arestare.

— La revedere, domnule locotenent.

Am pus receptorul în furcă, am aruncat pe masă cheile locuinţei mele şi am spus Cordeliei :

— Ia un taxi şi du-te la apartamentul meu. Împachetează aparatul de ras, peria de dinţi şi cîteva rufe într-o valiză. Eventual şi un costum. Transportă aceste obiecte la tine acasă. Îţi voi telefona mai tîrziu pentru a stabili o întîlnire.

— Într-adevăr intenţionezi să dispari ?

Am socotit inutil să răspund şi am intrat în biroul meu. Împinsei un dulap în spatele căruia se afla o casă de bani instalată într-o cavitate a peretelui şi din care scosei o sumă de zece mii de dolari, precum şi două cecuri completate. Am pus totul într-o servietă neagră, am părăsit biroul şi cîteva minute mai tîrziu mă îndreptam la volanul maşinii mele.

O privire în retrovizor mă asigură că nu sînt urmărit.

La orele douăzeci şi unu şi zece minute sunam la uşa locuinţei doamnei Lesterwright.

Valetul îmi deschise ușa. I-am spus că stăpîna lui mă așteaptă și am făcut un pas înainte. Dar m-am izbit de pieptul servitorului care nu se dăduse la o parte pentru a-mi lăsa intrarea liberă. L-am admonestat :

— Ai paralizat în mod subit ?

— Regret, domnule, dar este o neînțelegere. Doamna Lesterwright și-a schimbat părerea și regretă de a nu vă putea primi. Dînsa este sigură că veți da dovadă de înțelegere pentru starea de spirit provocată de tragicele evenimente.

— Și încă cum înțeleg ! Văduva îndurerată zdrobită de mîhnire. O asemenea nenorocire poate frînge și cele mai puternice creaturi. Și desigur că are nevoie să fie consolată de o mînă expertă. Spune-i aceasta. Eu aștept aici.

Cu o vădită neplăcere mă lăsă să intru. M-am așezat în vestibul și am așteptat. Minutele se scurgeau și începui să devin neliniștit. M-am ridicat și am bătut în ușa care ducea spre salon. Deoarece nimeni nu răspunse, intrai înăuntru. Ușile ce dădeau spre terasă erau deschise. Am străbătut încăperea și am privit terasa acoperită cu baldachin. Pe masă se afla o sticlă cu suc de portocale și un pahar pe jumătate gol. Într-o scrumieră de cristal agoniza o țigară. Dar nici urmă de ființă vie.

M-am reîntors în vestibul. După două minute apăru și valetul care mă anunță :

— Doamna Lesterwright regretă foarte mult, dar ea este deja în pat, cu o migrenă teribilă.

— Nu i-a priit țigara ?

Servitorul deschise ochii mari, neînțelegînd tîlcul vorbelor mele.

M-am decis să plec, dar să revin peste o jumătate de oră. Am părăsit casa.

O surpriză dezagreabilă mă aștepta. Stingrayul meu dispăruse. Și odată cu el și cei zece mii de dolari ascunși sub bancheta din față.

Valetul se apropie și exclamă :

— Mașina dvs ! A dispărut, nu-i așa ?

— Spiritul de observaițe de care dai dovadă este fenomenal. Mă gîndesc în mod serios dacă nu este cazul să-ți ofer tovărășie în biroul meu de detectivi.

Servitorul păru că nu sesizează ironia și continuă :

— Probabil că a fost furată. Asemenea fapte se întîmplă destul de des în regiunea noastră. Mulți conducători de vehicule au obiceiul de a nu scoate cheile din contact și astfel ușurează activitatea hoților.

Însoțit de el am făcut înconjurul casei. Desigur fără nici un folos. Valetul vorbi din nou :

— Voi înștiința poliția.

— Nu ! Nu este nevoie.

El mă privi perplex.

— Comunicarea furtului vă este necesară şi pentru formalităţile în vederea pretenţiilor de despăgubiri faţă de societatea de asigurare.

— Încă în seara aceasta voi reintra în posesia automobilului.

— Cum doriţi. Văd că sînteţi sigur de restituirea maşinii.

— Foarte sigur.

Dar în realitate nu eram deloc sigur. Numai că începusem să formulez o anumită teorie. O teorie cam trasă de păr, dar care se încadra în mersul evenimentelor.

Dacă într-adevăr Lorraine colabora cu gansterii atunci trebuia să fie informată de impasul în care mă aflam, căci ei făcuseră totul pentru ca să devin suspect în ochii poliţiei. Ultima lor lovitură fusese falsificarea fişei de client al firmei Abekin and Montzing, de unde provenea puşca.

Poate chiar că ştia sau bănuia că s-a emis un mandat de arestare împotriva mea. Şi furaseră maşina pentru a mă sili să telefonez poliţiei. O bună ocazie pentru a fi prins.

Cel mai deprimant era faptul că rămăsesem fără bani. Mai mult ca sigur că hoţul nu ştia că şade pe o mică avere.

— Unde se află dormitorul doamnei Lesterwright ?

— Nemaipomenit ! Doar nu vă gîndiţi să...

El se întrerupse pentru că nu mai avea cui vorbi. Eu îl lăsasem în voia domnului şi

urcam grăbit treptele. Apoi începui să deschid una după alta numeroasele uși pînă ce am nimerit-o pe cea bună.

Dormitorul era decorat cu un lux extrem. Totul lăcuit în alb și tapisat cu mătase verde.

M-am oprit în prag zărind căpșorul cu păr roșcat pe perna albă ca zăpada. Lorraine trăsese plapuma pînă la bărbie. Nu știam dacă dormea sau nu.

Valetul gîfîia acum în spatele meu.

— Ieșiți imediat de aici. Părăsiți camera sau chem poliția.

În acest moment începui să fiu preocupat de un alt gînd. Violența cu care deschisesem ușa și strigătele valetului ar fi trebuit s-o trezească pe Lorraine, presupunînd că pînă atunci dormise. Or, femeia nu mișca și nu reacționa. Complect inexplicabil.

L-am respins pe valet care se agățase de brațul meu și mă apropiai do pat, convins că se încearcă tragerea mea pe sfoară. În pat se odihnea desigur o păpușă cu părul roșu. Pentru orice eventualitate însă am spus: vă rog foarte mult să mă scuzați" și numai după aceea am înlăturat plapuma.

Am înăbușit un strigăt de spaimă și de surpriză constatînd că din nou îmi jucase o festă presupusul meu instinct de criminalist.

Într-adevăr, în fața mea nu se afla o păpușă, ci o fată foarte vie. Este drept că nu era Lorraine Lesterwright.

Tînăra femeie care se încovriga în pat şi-mi arunca priviri încărcate cu ură era cunoştinţa mea din garajul subteran. Cu o mişcare furioasă îşi smulse de pe cap peruca roşie strigînd :

— Impertinenţa d-tale nu cunoaşte nici o graniţă.

Fata sări din pat şi-şi strecură picioarele în sandalele care zăceau pe podea lîngă pat. Valetul se retrase tăcut şi deprimat.

M-am adresat fetei care începuse să-şi pieptene părul argintiu :

— Unde este Lorraine Lesterwright ?

— Ce te priveşte pe d-ta ?

— Uşurel, scumpa mea. Mie-mi este clar că Howard Lesterwright a fost asasinat. Ştiu că d-ta aparţii unei bande de gansteri...

— Economiseşte-ţi saliva. Combinaţiile nebuneşti nu te avansează. Poliţia te caută şi nu pentru a te decora. Nu lipseşte mult pentru ca să te pomeneşti instalat pe scaunul electric. Ţii cu orice preţ să ajungi acolo ? Nu mă întrerupe. Ştiu ce vrei să spui. Că vei fi în măsură să povesteşti poliţiei o sumedenie de lucruri. De pildă cele trăite în garajul subteran. Ghinionul d-tale este însă că n-ai nici un martor care să-ţi confirme afirmaţiile. În fond îţi dai seama că te afli într-o situaţie fără speranţă. Te rog, lîngă d-ta se află telefonul. Ce-ar fi să chemi poliţia ? Pun pariu că respectivii vor sări în sus de bucurie cînd vor afla unde te găseşti în acest moment.

— Aș dori să-mi explici pentru care motiv țineți atît de mult să mă trimiteți pe lumea cealaltă. Nu reușesc să înțeleg aceasta.

— La început te credeam că ești adversarul nostru și că reprezinți pentru noi un pericol mortal. Acum într-adevăr știm că ne-am înșelat, dar în mod prostește ți-am deșteptat curiozitatea și împotriva acesteia trebuie să ne protejăm.

— Aceasta este o explicație, dar ea nu mă satisface. Cine ești d-ta ?

— O prietenă a lui Lorraine. Îți este de ajuns să știi aceasta ?

— Nu. Cine l-a ucis pe Lesterwright ?

— Nimeni. El a fost cu adevărat victima unui accident de circulație.

— Te aștepți să dau crezare acestei afirmații ?

— Îmi este relativ indiferent ceea ce crezi ori nu crezi. Nu eu mă aflu în boț, ci d-ta.

Partea proastă era că avea dreptate. Contra mea exista un mandat de arestare. Eram suspectat de crimă. Indiciile respective fuseseră pregătite cu minuțiozitate. Și eu nu dispuneam de nici un martor care să confirme că fetița aceasta era membra unei bande de gangsteri sau de spioni.

Tot ce aș putea spune va fi considerat de Collins ca o dubioasă încercare de a mă disculpa și nu va avea greutate în ochii lui.

Şedeam între două scaune. Sau mai bine zis : între două focuri. Şi poliţiştii şi gangsterii îmi voiau pielea.

— Unde este maşina mea ?

— Îmi promiţi că dispari din New York împreună cu ea ?

— Promit.

Ea mă privi atent ca şi cum ar fi vrut să-mi ghicească gîndurile. Rezultatul examenului părea să fie favorabil, căci imediat îmi indică o adresă din apropiere.

M-am îndreptat într-acolo şi zece minute mai tîrziu mă aflam în faţa automobilului meu. După ce mă asigurai că nimeni nu se atinsese de banii mei am pornit spre oraş.

În drum mă apucă o foame de lup. Am stopat în faţa unui restaurant, am comandat un steak şi am intrat în cabina telefonică, unde am format numărul Cordeliei. Aceasta răspunse numaidecît.

— Sînt supravegheată. Cînd m-am dus acasă pentru a transporta valiza, am fost urmărită de un om circulînd într-un Chevrollet albastru. Avea aspectul unui poliţist. În acest moment maşina este parcată în faţa casei.

— Am luat notă. Voi cumpăra lucrurile de care am nevoie. Şi acum ascultă-mă, drăguţo. Angajează un detectiv particular pentru a supraveghea locuinţa Lorrainei Lesterwright. Doresc să ştiu ceea ce face de-a lungul zilei şi cu cine vine în contact. Am nevoie în primul rînd de adresa prietenei ei cu părul ar-

gintiu. Şi valetul mă interesează. În rezumat, vreau un raport precis despre tot ceea ce este în legătură cu această casă.

— De ce nu te ocupi tu de această supraveghere ?

— Pentru că sînt obligat să dispar din acest oraş minunat.

— Şi unde şi cum te pot anunţa de cele ce voi afla ?

— Voi chema eu din cînd în cînd la telefon.

— Cînd te înapoiezi ?

— În momentul în care voi avea dovada că locotenentul Collins este un dobitoc desăvîrşit.

Am întrerupt legătura, am înghiţit în grabă mîncarea, am plătit şi mi-am continuat drumul.

Ce s-a întîmplat cu Lorraine ? Pentru ce plecase ? Şi încotro ?

Lista întrebărilor era lungă, dar răspunsuri . zero.

Era timpul să examinez mai de aproape ce mistere se ascund în Mittie.

Am călătorit toată noaptea şi cea mai mare parte a zilei următoare. Spre seară am poposit într-un motel agreabil şi am dormit neîntrerupt pînă la o oră tîrzie a dimineţii. În după-amiaza zilei de 12 iulie ajunsei în sfîrşit

la Oberlin, o mică și neînsemnată localitate aflată nu departe dt Mittie.

Eram complectamente epuizat. Un voiaj efectuat în Iulie prin meleagurile toride din Arkansas și Louisiana reprezenta o adevărată pedeapsă corporală.

Proprietara motelului „Restquiet" din Oberlin era o femeie slabă și înzestrată cu o fizionomie acră. Făcea impresia că dușmănește lumea întreagă și în special pe cei ce doresc să fie clienții ei.

M-am înscris în registrul clienților. Desigur sub un nume de împrumut. Femeia ceru să-i arăt un act de identitate. I-am răspuns :

— Mi-am lăsat servieta în mașină. Imediat vă voi aduce hîrtiile, dar mai înainte am nevoie de o baie. De ore întregi nu visez decît aceasta.

În acest moment observai pe pereți cîteva lozinci frumos încadrate în rame bronzate și din care am înțeles că femeia aparținea unei secte cunoscute prin fanatismul ei. Am deschis ochii mari, am privit-o extatic pe proprietară și am întrebat-o dacă într-adevăr este o adeptă a acestei minunate secte. Ea confirmă. M-am repezit și i-am strîns mîinile cu entuziasmul regăsirii unei surori căutate de ani de zile și pe care în mod neașteptat cerul ți-o trimite în cale.

Probabil că aveam talente nebănuite de artist, deoarece femeia se lăsă prinsă în cursă. Nu eram mîndru de mine, deoarece nu era

frumos să-mi bat joc de credința cuiva, chiar dacă era vorba de idei zurlii.

Am discutat cîtva timp cu femeia devenit subit prietenoasă și care desigur că nu se mai gîndi să ceară piese de identitate unui tovarăș de idei și sentimente.

Motelul era un complex clădit în formă de potcoavă și cuprindea vreo douăzeci de unități construite din lemn și înconjurate de pomi și tufișuri. Spațiul din mijloc servea de parcaj. Partea neclădită era mărginită de șosea și la intrare se afla căsuța ce servea de birou.

Dat fiind că erau vizibile numai trei vehicule am înțeles că nu era abundență de clienți. De aceea nu mă surprinse întrebarea proprietarei :

— Intenționați să rămîneți un timp mai îndelungat ?

— Cel puțin două-trei zile. Am de aranjat unele afaceri în regiune.

— Sînteți voiajor de comerț ?

— Nu ! Sînt avocat și reprezint aici interesele unui client.

— Așa ? exclamă femeia vădit impresionată de calitatea mea.

După ce am luat o baie bună, am simțit nevoia de a trage o dușcă. M-am urcat deci în mașină și m-am îndreptat spre centrul localității, unde am cumpărat o sticlă de whisky, cîteva rufe și un costum de vară. Un aparat de ras cumpărasem în drum. De asemenea mi-am procurat cîteva ziare.

După aceea m-am ospătat într-un restaurant și pe la orele douăzeci și unu reluai drumul spre motel. Între timp începu să plouă din abundență. De aceea decisei să amîn pe a doua zi vizita la Mittie. De altfel după ce înmagazinasem în mine o enormă cantitate de oboseală era binevenită o noapte întreagă petrecută în pat.

Pentru a putea avea un pahar și cîteva cuburi de gheață am comandat prin telefonul interior un suc de fructe. Proprietara îmi aduse cele cerute și încercă să înoade o nouă conversație. Dar nu m-am lăsat antrenat, nu atît din cauza oboselii, dar pentru că nu mă simțeam în stare de a continua să-mi bat joc de ea.

După ce am golit primul pahar cu whisky m-am simțit alt om. M-am dezbrăcat și am intrat în pat. Ferestrele erau prevăzute cu plasele care să împiedice intrarea țînțarilor. Din păcate această măsură de precauție avea drept efect că nici aerul proaspăt aproape că nu putea pătrunde. Astfel aveam impresia de a mă afla într-o sală de baie de aburi, deși ploaia nu încetase și afară trebuia să fie destul de răcoare.

Am început să răsfoiesc ziarele. Ele nu conțineau nici o știre cu privire la un oarecare Monty Berger, urmărit sub bănuiala de crimă. Ceea ce mă liniști. Numai în mod temporar. Presupuneam că în edițiile următoare

va apare fotografia mea însoțită de multe detalii.

După al treilea whisky am adormit. Lumina rămase aprinsă.

Un zgomot de voci mă trezi. Am privit ceasul ; era aproape miezul nopții. M-am săltat în pat. Ploaia continua să izbească pe acoperiș, puternic și monoton. Am ciulit urechile. În afară de zgomotul ploii nu se auzea nimic. Probabil că visasem. M-am întins din nou, închizînd ochii, pentru a-mi relua somnul. Dar n-am reușit.

Gîndurile mele zburau spre Mittie, spre Cordelia și chiar spre cei doi morți : Brandon și Lesterwright. Desigur n-o uitasem nici pe Lorraine și nici pe fata cu părul argintiu. Mă gîndeam de asemenea că sînt suspectat de crimă și ce șanse aveam să găsesc ieșirea din acest sinistru labirint, pentru a redeveni un om liber și respectat.

Deodată auzii un rîs de femeie răsunînd cîteva clipe clar și puternic ca apoi să fie înghițit de zgomotul ploii.

Probabil că un apartament vecin era ocupat de o pereche de îndrăgostiți. Rîsul nu păruse complect natural. Femeia era sau amețită de băutură sau excesiv de veselă.

Am făcut apel la obișnuita mea doctorie. Nivelul în sticla cu whisky scădea simțitor. Ca de obicei, lichidul mă învioră. Dar căldura devenise insuportabilă. M-am sculat și am

îmbrăcat pantalonii, cu gîndul de a ieşi şi a respira puţin aer proaspăt.

M-am aşezat pe un scaun aflat pe veranda acoperită şi mi-am umplut plămînii. Noaptea era cu adevărat răcoroasă. Pe parcajul luminat de o lampă suspendată se aflau acum cinci vehicule.

În casa proprietarei motelului era întuneric, dar deasupra uşei veghea o lampă mică.

Luasem cu mine paharul din care sorbeam din cînd în cînd pentru a mă menţine în bună dispoziţie.

Trecu o jumătate de oră. O maşină cu farurile strălucitoare îşi făcu apariţia şi stopă lîngă celelalte vehicule. Doi oameni coborîră : un om de statură înaltă şi o femeie care-şi trăsese peste cap mantoul de naylon.

Ambii se îndreptară vorbind şi rîzînd spre apartamentul numărul nouă. Bărbatul purta un sac de provizii, din care ieşeau afară o sticlă de whisky şi un carton cu ţigări.

După ce ei intrară, rămăsei din nou singur cu ploaia şi cu gîndurile mele negre.

Începea să-mi fie din nou somn, dar nu aveam chef să intru în încăperea în care domnea o căldură de etuvă. Înainte de a mă decide ce să fac apăru din nou fata din apartamentul nouă. De data aceasta singură. Ea trecu pe lîngă mine fără să mă vadă, deoarece mă aflam în umbră şi se îndrtptă spre biroul motelului. Văzui cum urcă cele cîteva trepte

și sună. Lumina se aprinse și ușa fu deschisă.

Acum ambele femei se aflau în plină lumină. Am sărit în sus și paharul îmi căzu din mînă și se sparse, dar zgomotul ploii acoperea totul.

Femeia care vorbea cu proprietara nu era nimeni altcineva decît Lorraine Lesterwright.

Nu știu cîte moteluri există în Statele Unite. Poate zece mii. Și tocmai aici trebuia să ne găsim amîndoi.

O întîmplare fantastică, o coincidență extraordinară ?

Bineînțeles că nu. Mittie se afla numai la cîțiva kilometri de aici. Și ambii aveam aceeași țintă.

Cine era bărbatul care o însoțea ?

Observai cum dispare proprietara motelului și cum revine peste cîteva clipe, predînd clientei două pahare și un vas conținînd cuburi de gheață.

Lorraine mulțumi și porni în fugă spre apartamentul ei. În birou se stinse din nou lumina.

Uitai de somn. Poate că mă aflam în pragul misterului, care încă în urmă cu o jumătate de oră mi se păru de nepătruns.

Regretam că nu m-am gîndit să-mi cumpăr un impermeabil, fără de care nu eram

liber pe mișcările mele, ploaia continuînd să cadă cu găleata.

În primul rînd îmi propuneam să examinez mașina și care aparținea bărbatului. Lorraine, milionăreasa, desigur că-și putea permite un vehicul mai costisitor decît un Pontiac 65.

După vreo zece minute ploaia încetini în oarecare măsură și profitai de ocazie spre a mă repezi în direcția Pontiacului, care purta un număr de înmatriculare din Washington. Mașina nu era încuiată ; m-am urcat în partea din spate. Pe banchetă se aflau cîteva numere vechi din „Saturday Evening Post" și un mic geamantan de piele. Încercai să-l deschid, dar constatai că era încuiat. L-am ridicat ; nu era greu. Scuturîndu-l, se auzi un zgomot puternic și sec. Dacă nu mă înșelam, atunci geamantanul conținea un revolver sau un pistol.

Am continuat cercetările, dar nu am putut găsi nimic care să indice numele și profesiunea proprietarului.

Coborîi și mă îndreptai spre apartamentul numărul nouă, în interiorul căruia lumina era aprinsă. Ploaia se întețise din nou. Eram deci aproape sigur că nu mă vor auzi apropiindu-mă.

Mi-am lipit urechea de peretele de lemn, dar tocmai în acest moment nu vorbea nici femeia și nici bărbatul. Ci revolverul.

În total am auzit trei împuşcături, apoi zgomotul înăbuşit al unui corp ce se prăbuşeşte pe podea.

Ploaia continua să cadă în ritm egal şi monoton...

Respiraţia mi se acceleră şi gîndurile mi se încîlciră. A mai auzit şi altcineva în afară de mine zgomotul împuşcăturilor ?

Fiecare apartament era o insulă, pe fiecare acoperiş duduia ploaia.

Nu resimţeam un sentiment de teamă, dar eram complect dezorientat. Nu ştiam ce am de făcut.

Desigur aş fi putut tăia calea ucigaşului sau al ucigaşei. Dar nu eram înarmat şi persoana respectivă m-ar fi gratificat pe mine cu restul gloanţelor.

Fără îndoială că era mai înţelept să observ ceea ce va face acum ucigaşul sau ucigaşa.

Îmi reveni în minte Pontiacul. Persoana rămasă în viaţă va încerca s-o ia la sănătoasa la volanul Pontiacului. M-am îndreptat deci din nou spre această maşină şi m-am aşezat pe bancheta din spate.

Eram ud leoarcă. Privirea o ţineam aţintită spre pavilionul numărul nouă. Deodată văzui stingîndu-se lumina. Muşchii mi se încordară.

Nu-mi era teamă să fiu descoperit. Un ucigaş în fugă nu va pierde timpul pentru a inspecta partea din spate a automobilului.

Dar într-adevăr fusese comisă o crimă? Şi exista un ucigaş?

Auzisem trei împuşcături. Şi apoi o izbitură pe podea.

Nimeni nu apăru. Dar trei minute mai tîrziu se aprinse lumina în pavilionul numărul unsprezece. Puţin după aceea văzui un om fugind în noapte, care apoi sună la uşa biroului.

Vedeam totul ca un spectator ce priveşte un spectacol desfăşurat pe o scenă. Dar din păcate ştiam prea bine că eu nu sînt numai un spectator. Aceste eveenimente mă priveau şi pe mine.

Omul şi proprietăreasa se îndreptau grăbiţi spre pavilionul numărul nouă şi bătură cu pumnii în uşă. După aceea femeia descuie uşa şi intră. În interiorul apartamentului se făcu lumină şi imediat după aceea se auzi un ţipăt ascuţit. Fără îndoială scos de o femeie îngrozită. Înţelegeam că descoperise un cadavru.

Deci bărbatul din apartamentul unsprezece auzise împuşcăturile. El s-a îmbrăcat şi a fugit să anunţe proprietăreasa care l-a însoţit pînă la pavilionul numărul nouă pentru a vedea ce s-a întîmplat.

Ceea ce va urma era uşor de imaginat. Ei vor anunţa poliţia. Şeriful şi oamenii săi vor

sosi în zece-douăzeci de minute și vor cotrobăi în toate ungherele.

Mi-era clar că trebuie să dispar. Eram doar un individ care s-a sustras prin fugă unui mandat de arestare.

În plus mă înscrisesem aici sub un nume fals.

Dacă voi fi găsit aici se va constata că ghetele și îmbrăcămintea sînt muiate de ploaie și că deci nu mă aflasem în pat.

Toate aceste circumstanțe mă vor face încă și mai suspect. Și rezultatul putea fi o condamnare la moarte.

În momentul următor însă îmi trecu prin minte gîndul că fuga mea de aici este lipsită de sens. Poliția va găsi amprentelee mele digitale pe sticla de wihsky. Proprietara motelului este în măsură să dea o descriere exactă a persoanei mele și-și va aduce desigur aminte că automobilul cu care am sosit este un Stingray înregistrat la New York. Indicii mult numeroase pentru a se putea stabili cu certitudine adevărata mea identitate.

Și totuși se impunea să dispar de aici. Și tot atît de clar era că nu puteam să mă folosesc de mașina mea, care ar fi fost reperată în puțină vreme.

Am coborît. Proprietara se îndrepta în grabă spre birou, fără a privi în jurul ei. Fugind spre pavilionul meu, nu pierdeam din vedere apartamentul numărul nouă, în care

se mai afla bărbatul din pavilionul unsprezece.

Nu aveam de pierdut nici o secundă. În viteză mi-am schimbat rufele cu altele uscate, dar imediat am regretat această risipă de timp prețios ; în puține minute voi fi din nou muiat pînă la piele.

Am băgat aparatul de ras în servieta cu bani și am ieșit pe verandă. Bărbatul de la numărul 11 se apropia cu capul plecat și apoi intră în birou, probabil pentru a aștepta acolo sosirea poliției.

Să profit de ocazie pentru a arunca o privire înăuntrul încăperii unde se petrecuse drama ? Renunțai să dau urmare acestei tentații și mă îndreptai în fugă spre parcaj.

Deși știam că Stingrayul meu mă poate trăda, totuși m-am gîndit că-mi poate fi de folos pentru a parcurge primii zece-douăzeci de kilometri. După care îl pot ascunde între arbori sau în vreun șopron abandonat, continuînd drumul prin alte mijloace. În definitiv aveam asupra mea zece mii de dolari.

Imediat după ce am pornit motorul apărură proprietara și clientul ei, care gesticula cu ambele mîini. Deci acum vor fi siguri că eu sînt autorul crimei și că o iau la fugă înainte de sosirea poliției.

În realitate și în situația mea nu lipseau puncte luminoase.

Lorraine și însoțitorul său desigur se înscriseseră împreună și cu nume false în re-

gistrul de clienţi. Şi dacă acum unul dintre ei zace mort în timp ce celălalt lipsea, în mod automat trebuia bănuit supravieţuitorul. Deci eu eram scos din cauză.

Ajuns pe autostradă am luat direcţia spre sud. Am străbătut Oberlin fără să încrucişez vreun vehicul, apoi ajunsei în autostrada 165, din care străbătui vreo trei kilometri în direcţia Oakdale.

Deodată maşina derapă şi toate eforturile mele de redresare eşuară din cauza vitezei excesive. Farurile luminară un arbore şi imediat se produse ciocnirea. Din fericire avusei încă timpul de a face mişcarea necesară pentru ca volanul să nu-mi intre în piept.

Motorul mai produse cîteva zgomote muribunde, apoi amuţi. Deşi capul mi se izbise de geamul din faţă, nu eram serios atins. În definitiv m-am ales mai mult cu o emoţie decît cu lovituri.

Recăpătînd în oarecare măsură sîngele rece, am aruncat repede din maşină servieta cu bani, de teamă că benzina scursă putea lua foc şi incendia vehiculul. Ceea ce de altfel se şi întîmplă numai cîteva secunde după ce am părăsit maşina, care se transformă într-o uriaşă torţă vizibilă desigur pînă la o distanţă de cîţiva kilometri. Dacă între timp au început să mă caute, acum ştiau unde să mă găsească.

În spatele meu se auzi un zgomot de frîne. M-am întors şi am văzut un camion oprit la

o distanță de vreo douăzeci de metri. Șoferul se apropie de mine și mă întrebă :

— Sînteți rănit ?

— Numai cîteva contuziuni fără gravitate.

— Mă tem că aici nu mai este nimic de făcut. Focul a mistuit aproape totul.

— Aceasta este și părerea mea și nu are rost să stau în ploaie pentru a privi spectacolul. Ești dispus să mă iei cu d-ta ?

— Desigur. Hai s-o pornim.

Ne-am suit amîndoi în cabina șoferului și puțin după aceea se auzi glasul motorului.

— Unde mergem ? am întrebat cu o voce voit indiferentă.

— Spre Mittie.

După cîteva clipe șoferul își dădu seama că răspunsul său păcătuia față de codul bunelor maniere și adaugă :

— Bineînțeles, dacă doriți, vă pot conduce pînă la Oberlin sau la un motel care se află între Oberlin și Mittie.

— Nu, mulțumesc. În orice caz intenția mea este să merg acolo. Desigur, nu astăzi.

— De fapt ar trebui să anunțați poliția...

— Voi face toate formalitățile necesare. În mod întîmplător îmi dusesem mîna la frunte. Am simțit un lichid lipicios. Mi-am privit degetele ; era sînge.

— Totuși am o rană.

Șoferul rîse.

— Domnul meu, mîngîie-te cu ideea de ce s-ar fi ales de d-ta dacă n-ai fi părăsit la timp mașina. În spatele d-tale se află o cutie cu materiale de prim-ajutor. Se află acolo cele necesare pentru a face un pansament provizoriu.

În timp ce mă bandajam l-am întrebat :

— D-ta locuiești în Mittie ?

— De un an.

— Ce fel de localitate este aceasta ?

— Un cătun ca multe altele. Poate încă şi mai trist și mai plictisitor decît celelalte.

— În acest caz de ce nu-l părăsești ?

— Am găsit acolo de lucru și am făcut cunoştința unei fete. Dar nu am intenția de a-mi sfîrşi zilele acolo.

— Îmi închipui. Odinioară am cunoscut și eu o fată pe aceste meleaguri. O oarecare Lorraine. Există în Mittie o fată cu acest nume ?

La auzul acestui nume șoferul tresări. El repetă în mod inutil și numai pentru a cîștiga timp :

— Lorraine ?

Apoi, din nou :

— Lorraine ? Și mai cum ? Care este numele ei de familie ?

Cu aceste întrebări îmi deveni și mai suspect. Într-o localitate atît de minusculă nu pot exista mai multe fete purtînd același nume. Totuși am răspuns liniștit :

— Cred că Lesterwright sau ceva asemănător.

— În Mittie nu există nici o familie care se numește astfel.

— Dacă memoria nu mă înșeală, ea nu locuia în Mittie ci se afla în vizită.

— Cînd s-a întîmplat aceasta ?

— N-are nici o importanță. Ar fi fost posibil s-o fi cunoscut sau s-o fi întîlnit. Căci avea o înfățișare excepțional de agreabilă, atrăgătoare și frumoasă. O adevărată zînă roșcată.

— Roșcatele nu sînt slăbiciunea mea. Mie-mi plac blondele.

— Se nimerește bine. Lorraine avea o prietenă blondă. Un blond argintiu.

— Într-adevăr ? În Mittie nu există nici măcar un singur asemenea exemplar. Dar care este numelee d-t le, domnule ? Eu mă numesc Franck. Franck Wells.

— Te rog să mă scuzi că am întîrziat să mă prezint : Monty Mountain.

— Încîntat.

După aceea păstrarăm cîtva timp tăcere. Străbătusem Oberlin și acum ne apropiam de motel. De departe se observau semne de agitație. Lîngă bordura străzii erau parcate cîteva vehicule, ale căror lumini roșii arătau că aparțin poliției.

Wells fu surprins :

— Ce se întîmplă aici ?

În stomacul meu se formau noduri. Un polițist oprise camionul nostru. Wells scoase capul afară și strigă :

— Allo, sergent — ce se petrece aici ?

— Ah, d-ta ești Franck ? Poți continua să circuli. Noutățile le vei citi mîine în ziar.

— O crimă ?

— Da, a fost omorît cineva. Și acum dă-i drumul. Eu trebuie să veghez ca urmele eventuale să nu fie șterse de curioși.

Franck se execută. După toate aparențele cred că polițistul nici nu mă observase. Wells exclamă perplex :

— Crimă ! În această regiune ! Îți poți închipui un asemenea lucru ?

— Sînt oare pe aici atît de rare actele de violență ?

— Nu sînt rare, ci în mod practic inexistente. După cîte știu, sînt mai mult de zece ani de cînd a fost comisă ultima crimă. O femeie a fost împușcată de soțul ei. O dramă a geloziei. Oamenii încă mai pălăvrăgesc despre aceasta în lipsa unui subiect mai proaspăt.

El frînă în mod brusc și stopă camionul lîngă bordura șoselei. Cuprins de neliniște l-am întrebat de ce a oprit.

Șoferul mă privea în mod fix și bănuitor. În cele din urmă mi se adresă :

— Unde ai de gînd să înoptezi în Mittie ? Acolo nu există nici un hotel. Ai rude în localitate ?

— Nu.

— Atunci trebuie să facem cale întoarsă pînă la motel, care reprezintă unica posibilitate de a găsi un adăpost pentru noapte.

— Cum îți trece prin cap așa ceva ? N-am nici un chef să dorm într-un loc unde a fost comisă o crimă. De altfel este posibil că nici nu vor accepta clienți în aceste condițiuni. Doar ai auzit că poliția este ocupată acolo cu căutarea de urme și amprente.

— În acest caz vom trebui să mergem pînă în centrul din Oberlin, unde se găsesc două-trei hoteluri.

— Aceasta reprezintă un deranj prea mare. Nu-mi poți găsi un loc de dormit în Mittie ? Voi plăti cu largheță.

— Ai putea dormi la o verisoară de a mea, Ella.

— Este tînără ? Locuiește singură ? N-aș voii să risc de a compromite bunul ei renume. Știi cum circulă bîrfelile într-o localitate mică.

— Nu este cazul să-ți faci griji. Ella locuiește la trei kilometri de sat. Și nu prea calcă pe acolo vizitatori. Ea va fi bucuroasă să cîștige cîțiva dolari pentru găzduire și micul dejun.

— Okay. În drum spre verișoara Ella !

— Voi rămîne și eu acolo. În casa ei sînt destule camere. Astfel sîntem siguri că nu vor fi bîrfeli.

— Minunat.

După ce continuarăm cîțiva kilometri pe sosea, cotirăm pe un drum de țară, îngust. În dreapta și în stînga se aflau pășuni. Apoi ajunserăm la o pădure. De aici drumul se lărgea puțin. Ploaia încetase.

În sfîrșit farurile căzură pe o casă. Wells mă rugă :

— Așteaptă-mă aici cîteva clipe.

El coborî și dispăru. Puțin după aceea se aprinseră lumini în casă. Wells se întoarse și mă conduse pînă în casă. Urcarăm la etaj. Wells deschise o ușă.

— Am ajuns. Aceasta este una din camerele pentru musafiri. Toaleta este în fundul coridorului. Acolo trebuie să te speli. Este o casă veche și la etaj numai în sala de baie este apă curgătoare. Am anunțat-o pe Ella, dar am rugat-o să nu coboare din pat. Ne vedem mîine dimineață la micul dejun. Noapte bună.

Mă dezbrăcai și căzui pe pat, mort de somn și de oboseală. Cîteva secunde mai tîrziu dormeam.

M-am trezit a doua zi de dimineață. Dormisem excelent. Mă simțeam bine dispus. Dar cînd am început să mă gîndesc la cele ce mă așteaptă starea mea de spirit deveni mai puțin roză.

Poliția mă căuta. Probabil că și șeriful din Mittie era pe urmele mele.

M-am sculat și mi-am plimbat mașina de ras electrică pe obraji. Pînă la mine pătrundea un miros agreabil de cafea proaspătă. Îmi dădui seama că mi-e foame și m-am grăbit să cobor.

Ajungînd în vestibul văzui că ușa ce da în bucătărie era întredeschisă. M-am apropiat

și am bătut cu degetul încovoiat. Nici un răspuns. Am deschis ușa și am intrat, știind că în asemenea case de fermieri bucătăria servește și de sufragerie.

Nu mă înșelasem. Masa era pregătită. Se vedea că două persoane terminaseră de mîncat. Probabil Wells și verișoara Ella.

Eram surprins de faptul că o femeie singură locuiește într-o casă atît de izolată.

Mă apropiai de fereastră pentru a vedea dacă Wells plecase sau dacă se mai află aici camionul lui. Acesta se afla în fața casei.

Auzii pași în spatele meu și voce feminină :

— Bună dimineața, domnule.

Un fior rece mi se plimbă de-a lungul șirei spinării.

M-am întors, căznindu-mă să am un aer normal. Dar nu cred că am reușit.

În pragul bucătăriei stătea Lorraine Lesterwright.

Ea îmi surîdea.

Surîsul misterios al Sfinxului. Și puțin ironic. Chiar provocător.

Eu stăteam ca paralizat. Deci, mai trăia. Ceea ce însemna că ea ucisese un bărbat. Bărbatul cu care sosise la motel.

Probabil că tot ea își ucisese soțul. Dar faptul acesta nu era actualmente la ordinea zilei.

Lorraine se apropie de mașina de gătit și puse pe ea ibricul cu cafea. Mișcările ei erau armonioase și grațioase. Niciodată nu văzusem o ucigașă posedînd o mai mare stăpînire de sine.

Ea mă întrebă :

— Nu vrei să iei loc, domnule Berger ?

Am dat urmare invitației, cu atît mai mult că genunchii mei aveau nevoie de sprijin.

Se realiza deci întîlnirea pe care o fixasem cu ea, deși cu enormă întîrziere în alt loc și în alte condiții și împrejurări decît cele prevăzute.

Lorraine se așeză în fața mea și-mi spuse pe un ton aproape de scuză :

— Trebuie să aștept pînă va fierbe apa.

Ea purta o rochie de croială modernă, dar de duzină și nu putea costa mai mult de trei sau cel mult patru dolari. Curioasă îmbrăcăminte pentru o femeie dispunînd de o garderobă în valoare de mii de dolari.

Dar curioase erau toate evenimentele pe care le-am trăit în ultimele zile. Ca și întîlnirea cu Lorraine în această fermă izolată.

Era greu de crezut că toate aceste ciudate întîmplări nu erau decît coincidențe. Dar nu-mi puteam închipui a cui este mîna care dirijează aceste fapte și în ce scop o face.

Am întrebat-o pe Lorraine :

— Unde este Franck ?

— A plecat la Mittie cu mașina mea.

— Deci sîntem singuri aici ?

— Ai teamă de mine ?

— Posibil. Vreau să spun că n-am nici un chef să mi se întîmple ceea ce i s-a întîmplat bărbatului din motel.

Lorraine încreți fruntea. Ea nu-și dădu osteneala să-și ascundă stupefacția și exclamă :

— Ai fost acolo !

— Exact. Sub un nume fals. Și am șters-o înainte de sosirea poliției. Dar m-am grăbit atît de tare, încît m-am izbit de un pom.

— Știu. Franck mi-a povestit această peripeție.

— Oare trecea numai din întîmplare prin acele locuri ?

— Franck voiajează foarte des în timpul nopții. Nu este deci surprinzător că v-ați întîlnit. Dar ai comis o greșeală punîndu-i întrebări în legătură cu Mittie. Astfel te-ai trădat. Mai ales cînd te-ai interesat de mine. Aici te numești Ella ? Nu-i așa ?

— Desigur. Dar bineînțeles Franck știe că în New York mă numesc Lorraine.

— Simt că voi înebuni dacă nu voi căpăta imediat o explicație despre toate aceste evenimente sucite.

— Eu am crescut în această fermă. Aici au trăit părinții mei. Ella este al doilea pronume al meu.

— Si Franck este într-adevăr rudă cu d-ta?

— Oh, nu.

— Acum înțeleg de ce cu prilejul vizitei mele la Mittie nu am putut găsi pe nimeni

care să fi auzit numele Lorraine. Ar fi trebuie să întreb de Ella.

Lorraine surîse.

— Aceasta este o eroare, Monty.

— Cine a fost omul din motel ?

— Un anume Harry Bolt. Un băiat cu înfățișare agreabilă în vîrstă de 31 de ani. Foarte cultivat.

— Pentru ce l-ai ucis ?

Lorraine păru că se amuză.

— Cine pretinde că eu l-am ucis ?

— Îți reamintesc că am fost acolo cînd s-a întîmplat.

— Ai fost martor ocular ?

— Am fost martor auditiv. N-am văzut, dar am auzit.

Lorraine replică pe un ton compătimitor.

— Se vede că n-ai ascultat azi dimineață știrile de la radio. Este drept că însoțitoarea lui Harry Bolt este căutată, dar înainte de toate poliția urmărește un oarecare Monty Berger.

— D-ta știi în mod precis că eu nu sînt un ucigaș. Ieri l-am văzut pe Bolt pentru prima oară în viața mea și încă numai în treacăt. Deci, ce motiv aș fi putut avea pentru a omorî un om care-mi era complect necunoscut?

— Motivul ? Frica ! Bolt te-a văzut și a recunoscut în d-ta omul căutat de poliție. El ți s-a adresat pentru a se convinge. D-ta ai înțeles că te amenință o primejdie din partea lui Harry Bolt și de aceea l-ai suprimat.

— Absurd ! Şi ce explicaţie găseşte poliţia dispariţiei d-tale ?

— Proprietara motelului îşi va aminti că purtam o verighetă. Harry şi cu mine ne-am înscris în registrul clienţilor sub numele de doamna şi domnul Bolt. Dar Harry era celibatar. Poliţia trebuie să presupună că am fugit din cauză că nu voiam să fiu implicată într-un scandal criminal. Fiind măritată, este natural că nu vreau să se ştie că am petrecut într-un motel cu un alt bărbat. Pentru faptul în sine nu voi fi considerată drept responsabilă. Ca să nu mai vorbim şi de alt lucru : poliţia habar nu are cine sînt. Am avut grijă să nu las amprente digitale.

— Este ceva ce nu înţeleg. Mi-ai spus că ai crescut în această regiune. Cum se explică deci că femeia nu te-a recunoscut ?

— Pentru că ea este recent venită aici. În urmă cu un an a cumpărat afacerea şi de atunci este ocupată pînă peste cap cu administrarea ei. Numai de două ori pe săptămînă se duce la Oberlin pentru cumpărături. Cu lumea din împrejurimi nu întreţine relaţii de prietenie. Pentru prima oară m-a văzut ieri şi pe deasupra eram ciufulită şi muiată de ploaie. Mă îndoiesc că va putea furniza o descriere precisă a persoanei mele.

— Foarte bine. Dar ce s-a întîmplat în realitate în motel ?

— Mă tem că aceasta nu o vei auzi nici măcar la radio. Eu eram momeala care aveam

însărcinarea să-l atrag pe Harry într-o cursă. El ne stînjenea și de aceea era necesar să moară.

— De la cine ai primit această însărcinare?

— Ești foarte curios.

— Această însușire face parte din meseria mea. Am dreptul să fiu informat. În definitiv capul meu este în joc.

— În fond este păcat de d-ta, domnule Berger. Astăzi este ultima zi a vieții d-tale.

— Îmi plac glumele macabre.

În timp ce rosteam ultimele cuvinte inima-mi devenise cît un purice. Simțeam că ea vorbește serios. Lorraine continuă amabila conversație :

— Te vom îngropa undeva pe aceste meleaguri. Nimeni nu-ți va găsi corpul. Se va presupune că ai fugit cu banii în străinătate.

Am simțit o strîngere de inimă. Wells și Lorraine au pus mîna pe servieta cu dolarii mei ? Lorraine confirmă bănuiala mea :

— Zece mii de dolari. Cu o asemenea sumă se poate ajunge departe. Desigur că vei fi căutat și se vor elibera ordine de urmărire. Dar în cele din urmă vor renunța, dosarul se va închide și în istoria criminală vei rămîne ucigașul prezumtiv al lui Harry Bolt.

În acest moment se auzi zgomotul unui motor și apoi scrîșnetul unei frîne.

Am întors capul și am privit pe fereastră. În fața casei staționa un Dodge model vechi din care tocmai cobora Franck Wells. Mă gîn-

deam că poate am pierdut şansa pe care o avusesem atît timp cît mă aflam singur cu Lorraine. În loc să acţionez risipisem vremea cu palavre. Trebuia să par liniştit şi să aştept o altă ocazie. Din toate punctele de vedere aveam interesul de a lungi conversaţia.

— Pentru că veni vorba de îngropare : ce se aude cu îngroparea soţului d-tale ?

— A avut loc ieri. Desigur că am asistat în calitatea mea de văduvă îndurerată. Imediat după aceea am părăsit New York cu avionul.

— Şi cine era fata pe care am găsit-o în dormitorul d-tale ?

— Catherine. Ţi-o place ? Este o fiinţă atrăgătoare, nu-i aşa ? Catherine dirijează sediul nostru din New York.

— Da, Catherine este de o frumuseţe vulcanică. Ca tot ceea ce este în contact cu d-ta.

Ibricul cu apă începu să susure. Lorraine se ridică pentru a prepara cafeaua. Uşa se deschise. Franck Wells intră şi mi se adresă ironic :

— Bună dimineaţa, camarade. Cum te simţi ?

— Mulţumesc, foarte bine.

— Între timp poliţia a găsit automobilul d-tale şi l-au transportat. Eşti căutat în toată regiunea.

Poate că vor veni şi aici să mă caute ? El o privi pe Lorraine şi o întrebă :

— L-ai pus la curent cu situaţia ?

— Numai în mod general.

Tînăra femeie vărsă apa în filtru. Wells se aşeză lîngă masă şi-şi aprinse o ţigară înainte de a-mi spune :

Am căpătat instrucţiuni precise, camarade. După ce terminăm micul dejun pornim la drum.

— Încotro ?

— În infern.

Lorraine puse recipientul cu cafea pe masă spunînd :

— Savurează în tihnă cafeaua. Ospăţul condamnaţilor la moarte constituie un privilegiu de care nu se bucură oricine.

Am luat cana cu cafea. Ea nu avea caimac.

Cu o mişcare fulgerătoare aruncai conţinutul clocotitor înspre Wells. Acesta ţipă şi sări în sus acoperindu-şi faţa cu mîinile.

Lorraine scoase un ţipăt de mînie şi de ură şi se repezi spre mine. Cu o mişcare a mîinii am împins-o la o parte.

Wells vru să mă atace, dar nu avu timpul. Dintr-o directă îl trimisei pe podea. M-am aplecat deasupra lui şi i-am prins legătura cu chei din buzunarul pantalonului. Lorraine fugi spre uşă. Din cîţiva paşi o ajunsei din urmă şi-i spusei :

— Eroare. Nu eşti liberă să mergi unde vrei. Vei veni cu mine.

Am apucat-o de braț trăgînd-o după mine în curte. Ea se zbătea furios, dar zadarnic. Am împins-o în Dodge.

Între timp nu încetam de a privi în jurul meu. Desigur că Wells era înarmat. În ciuda arsurilor și a loviturii primite va încerca bine înțeles să se răzbune și să mă rețină.

Lorraine arăta ca o furie și zbiera :

— Ce ai de gînd ?

Am introdus cheia de contact la locul ei și am apăsat pe starter, împiedicînd în același timp pe Lorraine să sară din mașină.

Automobilul porni și în acest moment se auzi o pocnitură.

Lorraine scoase un strigăt. În mijlocul geamului din față apăru o gaură de la care se întindeau crăpături în forma unei țesături de păianjen. Am accelerat viteza și mașina făcu un salt înainte. Lorraine își ținea capul în mîini. Nu știam dacă este rănită.

În ritm nebunesc ne îndreptam spre ieșire. În retrovizor îl vedeam pe Wells aplecat pe fereastră și ținînd un pistol în mînă. Dar nu mai eram în cîmpul tragerii.

Drumul vicinal era într-o stare mizerabilă. Ca și mașina Dodge. Dar numai după ce străbăturăm cîteva sute de metri am încetinit oarecum.

Lorraine își îndreptă poziția. Figura ei avea o paloare cadaverică.

— Ești rănită ?

— Nu, dar ar fi putut să mă atingă.

— Ne ducem acum la şerif.
— Nu ştii ce primire te aşteaptă acolo ?
— Am procedat prosteşte. Ar fi trebuit să mă prezint imediat poliţiei. Uiţi că d-ta eşti pivotul de care am nevoie. Voi îngriji ca să fii confruntată cu proprietara motelului. Și atunci se va destrăma legenda despre nevinovata soție adulteră care se teme de scandal. Vei apare astfel în lumina adevărată. Agenta unei bande a lumii interlope, o femeie fără scrupule și fără conștiință...
Lorraine tăcea și privea fix înainte. Am continuat :
— Aș dori să-ți dau o șansă. Dar o pot face numai dacă știu totul. Deci ar fi cazul să dezlegi pachetul cu mistere.
— Cea mai mare parte îți este cunoscută.
— Nu. Nu cunosc nici numele patronului d-tale și nici scopurile pe care le urmărește banda voastră. Știu numai, mai mult ori mai puțin, pentru ce ați încercat să mă suprimați. Mai sînt încă o sută de întrebări care așteaptă un răspuns. De exemplu : cum se explică faptul că o milionărească este în cîrdășie cu răufăcători ?
— În definitiv crezi că știi ce înseamnă să fi milionărească ?
— Aștept să-mi explici.
— Lux și obligații sociale, independență financiară și tot cortegiul de consecințe constituie o povară. Pentru o fire activă aceasta reprezintă o pedeapsă.

— Încerci să-mi spui că ai devenit criminală din plictiseală ?

— Foarte rar există un unic motiv care face din noi ceea ce sîntem. În general sînt mai multe. La mine plictiseala era unul din motive. Dar și altceva. De exemplu : dragostea. Dar și teama. Teama de șantaj...

— Am bănuit aceasta. Acum îmi vei povesti că ai fost atrasă împotriva voinței d-tale în vîltoarea crimelor. Biata victimă a unor șantajiști nemiloși. Este exact ?

— Nu, nu astfel s-au petrecut lucrurile. Dar nu complect diferit.

În retrovizor apăru o mașină care ne urmărea.

Am mărit din nou viteza, pentru ca distanța să nu se micșoreze. Probabil că Wells se dezmeticise și pornise la acțiune. Nu-și putea permite să mă lase de a lua contact cu poliția. Dacă Lorraine va fi în dosul zăbrelelor, ar fi periclitată existența întregii bande.

— În fermă se afla încă un automobil ?

— Da, un cupeu de sport.

Răspunsul m-a făcut să tresar. Un automobil de sport este mai rapid decît un Dodge slăbit de bătrînețe. În schimb era mai puțin potrivit pentru o cursă pe un drum vicinal în stare proastă și desfundat. Trebuia deci să evit autostrada și șoselele asfaltate, unde o

mașină de sport își poate manifesta nestînjenit calitățile.

— Franck ne urmărește, anunță Lorraine.

Aspectul fetei se schimbase în mod subit. Nu mai era nici agitată și nici furioasă, ci complect calmă. Dintr-o pricină necunoscută îmi redevenise optimistă.

Constatai cu satisfacție că reușeam să mențin distanța între cele două vehicule. Puteam deci să reiau convorbirea :

— Care sînt, deci, scopurile bandei voastre ?

— Cucerirea Americii.

Am rîs. Dar fără plăcere. Ceva suna fals. Am redevenit serios.

— Scutește-mă de asemenea glume putrede.

— Nu este o glumă, ci purul adevăr. În curînd vei avea posibilitatea să verifici afirmația mea.

Am devenit neliniștit. Lorraine redevenise sigură de sine. Era un bluf ? Își închipuia că va reuși să mă tragă pe sfoară ?

Am pierdut șirul gîndurilor și am încruntat fruntea. Drumul vicinal devenise în mod brusc neted și larg. Împinsei viteza la maximum. Dodge-ul pîrîia din toate încheieturile. Celălalt vehicul se apropia tot mai mult. Era un automobil de fabricație străină, de un roșu țipător.

Dacă Wells se mai apropia cu treizeci-patruzeci de metri ne avea din nou la distanță utilă pentru pistolul său.

Lorraine izbucni :

— Îmi fărîmi toate oasele cu vinteza aceasta nebună. Și cursa aceasta nu are nici o noimă. Mai bine te-ai opri, în orice caz nu ai nici o șansă să scapi.

— Ei, și ? Doar îți plac aventurile palpitante. Acum nu te plictisești. Nu ar fi depins decît de d-ta ca în acest moment să șezi comod acasă și să-ți numeri milioanele.

O împușcătură puse punct discursului meu. Desigur că în goana mașinei Wells nu avea posibilitatea să țintească cu precizie. Dar primejdia nu era inexistentă. Și capului meu nu-i păsa dacă este lovit de un glonte întîmplător sau de unul bine țintit. O a doua împușcătură ; glontele se înfipse în caroserie.

Ce era de făcut ? Nu puteam să opresc mașina și să ridic mîinile în aer. Wells și Lorraine mă lămuriseră asupra celor ce aveam de așteptat din partea lor. Iar acum se mai adăuga și dorința de răzbunare a lui Wells.

Singura mea speranță era ca drumul vicinal să fie din nou acoperit cu asperități și gropi și să pot astfel mări din nou distanța dintre noi. Pentru prima oară un automobilist avea nostalgia unei șosele desfundate.

Dorința îmi fu îndeplinită.

O tăbliță indicatoare mă informă că pînă la Mittie mai sînt doi kilometri. Deși o a

treia împușcătură mă aduse la realitate, fui cuprins de optimism.

Doi kilomerti ! Cu orice preț trebuie să-i străbat. Am reușit chiar să zîmbesc la gîndul că urmele de gloanțe ce vor fi vizibile pe mașină vor întări raportul meu. Wells îmi furnizase argumente pentru disculparea mea.

Și continua să-mi furnizeze. Un glonte străbătu învelișul metalic, fără să pot situa locul exact. Și deodată situația se schimbă.

Automobilul de sport se oprise cu botul aproape de pămînt. Probabil o axă ruptă sau ceva asemănător.

Ușurat îmi permisei de data aceasta să rîd din inimă. Orice primejdie dispăruse.

Am încetinit viteza pentru a nu avea la rîndul meu o pană nedorită niciodată, dar deosebit de rău venită în asemenea condițiuni.

Limba mi se dezlegă din nou :

— Am fost întrerupți în convorbirea noastră.

— Așa ? Unde anume ?

— La cucerirea Americii. Aceasta se afla în programul d-tale.

— Nu este programul meu. Eu ajut la realizarea lui.

— În primul rînd prin crime. Dar nu poți suprima întreaga populație a Statelor Unite. Sau există și un asemenea program ?

Lorraine epuizase interesul pentru continuarea convorbirii. Ea scoase un pachet de ţigari şi mă întrebă :

— Doreşti o ţigară ?

— Nu ; mulţumesc.

— Nu-ţi este foame ? Nici măcar micul dejun nu l-ai luat.

— Mi-a trecut pofta. Unde se află banii mei ?

— I-am pus în loc sigur.

— Şeriful îi va găsi.

— Nu ai nici o teamă că lucrurile vor merge pe dos ?

Eram scutit de a răspunde, căci ajunseserăm la destinaţie.

Strada principală din Mittie avea un aspect adormit. Nu se vedeau decît cîţiva cîini şi cîteva pisici moţăind la umbră.

În faţa biroului şerifului am oprit maşina, am coborît şi m-am adresat Lorrainei.

— Vino, scumpa mea. Staţia finală : închisoarea.

Ea nu răspunse, ci coborî urmîndu-mă. Am deschis uşa biroului. Înăuntru era întunecos şi răcoros. Un aparat de radio difuza muzică de jazz. Mobilierul data din secolul trecut.

Şeriful era aşezat cu spatele la noi.

— Bună ziua, şerif. Am o surpriză pentru d-ta.

Şeriful se întoarse şi în acest moment inima încetă să-mi bată.

Șeful poliției din Mittie era o veche cunoștință.

Hank Forbes !

Îmi plac surprizele. Ele dau sare vieții noastre. Dar de această dată porțiile de surprize erau exagerat de mari și insuportabile pentru organism.

Lorraine începu să chicotească și-mi spuse:

— Surpriza este alta decît aceea la care te-ai așteptat, Monty.

Ea se comporta ca și cum ar fi în propria sa casă.

Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la Forbes. Acesta rînjea și dinții lui albi străluceau la fel ca și steaua lui de șerif.

Am murmurat fără convingere :

— Toate acestea nu pot fi adevărate.

— De ce nu ? Chiar și un șerif are dreptul să călătorească din cînd în cînd. Și eu iubesc New York.

Mă lăsai să cad pe un scaun.

— Vrei să spui că d-ta ești veritabilul și efectivul șerif din Mittie ? Și că locuitorii te-au ales reprezentant al legii ?

— Chiar așa.

Vocea lui avea un ton de veselie. Incontestabil scena îi făcea plăcere și el se amuza din plin. Același lucru în ceea ce o privea pe Lorraine.

Ambii îmi făceau impresia de a viziona o comedie. Începui să mă întreb dacă creierul meu nu are un defect de funcționare. Am încercat totuși să rezum situația :

— Dacă cele ce-mi spui este adevărat, atunci locuitorii acestei localități sînt sau idioți sau criminali.

Lorraine și Forbes începură să rîdă cu poftă. Și deodată se făcu lumină în capul meu.

Localitatea aceasta era într-adevăr un cuib de bandiți.

Bineînțeles nu reușeam să-mi explic cum este posibil un asemenea lucru.

Un cătun mic din sudul Louisianei. Un cătun depărtat și izolat cu o populație puțin numeroasă, care printr-o conviețuire comună de zeci de ani ar fi trebuit să fie un fel de familie. Cum se putea ca tocmai o astfel de localitate să devină centrala unei organizații criminale ?

Ce mijloace au fost folosite pentru atingerea unui asemenea scop ? Cine le-a întrebuințat ? Și în ce scop ?

Din nou aceleași întrebări rămase tot timpul fără răspuns.

Totuși începui să formulez o oarecare teorie.

Mittie era un centru de spionaj. O filială a acestei organizații se afla în New York. Gelozia lui Lesterwright a provocat voiajul meu la Mittie și aici am devenit obiectul unei suspiciuni, presupunîndu-se că lucrez pentru

o organizație de contraspionaj. Un ziar luat de mine întîmplător, dar conținînd materialul informativ, a fost punctul de plecare al unor noi bănuieli.

Acestea erau faptele, chiar dacă numai în linii generale. Pentru a nu-și murdări propriile lor degete, au însărcinat pe Brandon să execute condamnarea la moarte.

Din spirit de prudență, organizația a luat unele măsuri de securitate. Forbes s-a împrietenit cu Cordelia și un individ încă necunoscut mie a sancționat pe Brandon pentru eșecul lui.

Rămîneau desigur fără răspuns unele întrebări de detaliu, dar ele nu mă interesau în acest moment.

Pentru mine lucrul cel mai urgent era să ies de aici. Dar în viață.

Forbes răspunse observației mele :

— Cetățenii de aici sînt patrioți entuziasmați. Chiar dacă devotamentul lor nu este dedicat acestei țări.

— Sînt ei americani ?

— Majoritatea lor.

— Nu te cred.

— În cazul acesta vei muri ca un necredincios.

Ușa se deschise.

O nouă cunoștință apăru ; omul pe care l întîlnisem lîngă monumentul funerar al lui

Grant, după uciderea lui Brandon. Nimic nu mai mă putea surprinde.

Deci, acesta era ucigașul lui Brandon.

Forbes îndeplini rolul de gazdă și-mi prezentă pe noul venit :

— Acesta este șeriful adjunct. Un excelent trăgător la țintă.

— A și dovedit-o nu demult.

— Numele lui este Doncrank. Jim Doncrank. El te va conduce înapoi la sediul C-2, unde vei dispare într-o cameră izolată. Aceasta este mai bine decît să te ucidem. Va fi interesant de observat cît timp vei putea rezista fără să-ți pierzi mințile. Din partea mea sînt gata să pun pariu că nu mai mult de o săptămînă. După aceea îți vom putea da drumul să te învîrtești liber printre oameni. Vei fi un dement nevindecabil și nimeni nu-și va pierde timpul ascultîndu-ți poveștile.

Nu am înțeles exact tîlcul vorbelor sale. Încurajator era însă faptul că nu mai vorbea de o execuție imediată.

M-am pomenit din nou instalat în vechiul Dodge împreună cu Lorraine. Jim Doncranck și „șeriful".

În drum îl găsirăm pe Welles, care izbucni în rîs la vederea mea. Apoi îmi repezi un pumn în plină figură. Și apoi un altul. Am simțit în gură gust de sînge. Cu greu mă rețineam să nu ripostez, dar două revolvere mă țineau în șah.

În cele din urmă interveni Forbes cu un glas plictisit :

— Încetează. Este păcat de timpul pe care-l pierdem. Abia aştept să nu mai stau în soare şi înghesuit.

Avea dreptate. În interiorul mașinii era o dogoare infernală.

Automobilul se puse în mișcare. Peste douăzeci de minute ne aflam din nou în ferma Lorrainei. Deci acesta era sediul C-2. Coborîrăm.

Forbes și Wells mă conduseră pînă la hambar, ținîndu-se tot timpul la trei pași în spatele meu ; unul în dreapta și celălalt în stînga. Amîndoi erau înarmați. Îmi dădeam seama că orice încercare de a fugi echivalează cu o sinucidere.

Wells deschise poarta hambarului. Poarta avea o grosime de aproape un metru și se mișca fără a produce cel mai mic zgomot. Mecanismul nu era vizibil, dar faptul că o simplă apăsare pe un buton declanșa toată acțiunea, dovedea că se întrebuințase o tehnică perfectă.

Oamenii mă îmbrînciră în interior, unde mă primi un întuneric complect.

În spatele meu se închise poarta. Eram singur.

Aveam senzația că nu mai eram pe planeta noastră. Aici nu domnea numai întunericul, ci și o liniște absolută.

Am întins ambele brațe înainte și începui să mă mișc încet în fața mea, numărînd pa-

şii. După vreo zece metri, vîrful degetelor mele atinseră un perete neted şi elastic. Am continuat a merge de-a lungul peretelui şi după zece paşi dădui de un alt perete asemănător primului.

Puţin după aceea ştiam că încăperea avea vreo cincizeci de metri pătraţi. Şi ştiam de asemenea la ce se referea Forbes cînd vorbea de o cameră izolată.

Mă aflam într-o încăpere complect lipsită de acustică. De afară nu putea pătrunde nici un sunet.

Omul este o creatură ciudată. Devine furios şi nervos cînd este deranjat de prea multă gălăgie. El duce nostalgia liniştei şi a izolării. Dar liniştea absolută îl distruge, ruinîndu-i nervii şi împingîndu-l la graniţa nebuniei. Şi după un oarecare timp chiar şi peste această graniţă.

Acum pricepeam cuvintele lui Forbes. Voiau să mă lase abandonat în această linişte de moarte pînă voi înebuni. Adică pînă ce voi avea un spirit mort într-un corp viu.

Oamenii aceştia aveau idei zmintite. Eram numai neliniştit, îngrijorat.

Bătui din palme pentru a vedea ce se întîmplă. Şi în acest moment am simţit prima tresărire de frică. Căci nici un zgomot nu se auzi, cu toate că izbisem palmele cu putere. Abia era perceptibil un ecou slab ca o şoaptă.

Mă aşezai pe podea și începui să meditez asupra situației. Deja liniștea avea ceva enervant, ostil, provocător.

Și deodată se aprinse lumina. Clipind din ochi am privit în jurul meu. Încăperea nu era atît de mare precum calculasem. Și nici nu era înaltă. Pereții erau vopsiți în negru. Nu exista nici mobilier și nici un fel de instalații.

Zece minute mai tîrziu se deschise poarta. Lorraine și Doncrank apărură în prag. Ei îmi aruncară o cuvertură de lînă și o saltea de plastic. M-am culcat pe ea și am adormit numaidecît. Aveam un mare deficit de somn.

O dată pe zi îmi aduceau mîncare.

O dată pe zi ? Nici măcar aceasta n-o putem afirma cu certitudine, deoarece îmi confiscaseră ceasul. Cînd deschideam poarta pentru a-mi strecura tava cu mîncare vedeam că afară este lumină. Alt punct de reper nu aveam. Pierdusem orice noțiune a timpului și a spațiului.

Mă observam eu însumi cu o obiectivitate rece, ca și cum aș fi fost propriul meu cobai de experiențe. Numai astfel aveam o oarecare șansă de a contracara planul adversarilor mei. Dar nu îndrăzneam să mă întreb cum va arăta puterea mea de rezistență după trecerea unei săptămîni.

Era o mare dificultate de a suporta tăcerea apăsătoare. Știam că pereții au o grosime de un metru. Nici măcar cu ajutorul unui ciocan nu l-aș fi putut străpunge. Podeaua era betonată și izolată. Niciodată în agitata mea viață nu fusesem prins într-o cursă atît de inexpugnabilă.

Numai un singur gînd mai îmi putea fi de ajutor. O idee cu care să-i pot înflăcăra. Dar de unde s-o iau ? Era de așteptat că gangsterii vor evita cu grijă orice stratagemă din parte-mi. Dar nu-mi rămînea altă posibilitate decît de a încerca să-i uluitsc. Trebuia să-mi încerc norocul cu un bluf.

Cînd Doncrank îmi aduse mîncarea îi strigai :

— Aș dori să vorbesc cu Lorraine.

El nu-mi răspunse. Poarta se închise. Speram că totuși o va informa pe Lorraine. Poate că mă va asculta de curiozitate.

Întotdeauna mîncarea îmi era adusă de doi oameni. Unul schimba tăvile, luînd-o pe aceea din ajun și lăsînd o alta cu unele alimente. Celălalt înarmat cu un pistol automat, supraveghea încăperea. De asemenea condiții nici un subrefugiu nu era de încercat.

Două zile după aceasta Doncrank și Wells mă escortară în casă, unde mă așteptau Lorraine și Forbes.

Lorraine era din nou îmbrăcată cu o rochie de duzină. Era vizibilă intenția ei de a

juca rolul unei modeste fermiere. Dar pentru cine ? Pe cine voia să amăgească ?

Ea mi se adresă pe un ton indiferent :

— Te ascult. Dar caută să fii scurt.

Forbes interveni :

— Înainte ce începui, vreau să te previn. Nu încerca să ne vinzi gogoși. În caz contrar, nu vei mai avea o a doua ocazie să vorbești cu noi. Este clar ?

— Foarte clar.

— În cazul acesta, dă-i drumul.

— Ei bine, țin să mărturisesc adevărul. Sînt exact ceea ce v-ați închipuit. Un om al serviciului de contraspionaj.

Forbes mă privea cu o figură lipsită de expresie. Lorraine făcu o mînă sceptică.

Încrucișai mîinile în fața pieptului. Dacă-mi reușea bluful, adversarii mei vor încerca să-mi smulgă tot adevărul. Trebuia deci să-mi mobilizez toată fantezia pentru a putea ține încordată atenția lor timp de cîteva zile. Și poate că în acest interval se va ivi vreo posibilitate de evadare.

— Bineînțeles că știam importanța ziarului aflat pe tonomat. Primisem însărcinarea să intru în posesia ziarului și să dispar cu el.

Forbes mormăi :

— Catherinei i-ai spus o altă poveste.

— Evident. Dar acelea erau pure invenții

— Minți !

Am rîs încet și-mi dădui osteneala de a adopta o atitudine ironică.

— Și ce se va întîmpla dacă voi dovedi contrariul ?

De data aceasta interveni Lorraine :

— Cele ce spui acum este un bluf.

Forbes făcu un semn aprobator. El nu-și lua privirea de la mine. Observai cum strînge ochii și-și mușcă buza de jos. Apoi spuse :

— Nu există decît o unică grupă de care ne temem. În definitiv totul se reduce la un singur om. Și nu ești în stare să dovedești că lucrezi pentru Goorich. El obișnuiește să acționeze de unul singur și nu i-ar trece prin cap să constituie o echipă. Și nu cred că în mod subit și-a schimbat năravurile...

L-am întrerupt :

— Nu este vorba de concepții și obișnuințe, ci de realitate. El și-a dat seama că fără ajutorul altora este condamnat la eșec. Ai dreptate. Goorich este patronul meu.

Forbes începu să rîdă în hohote. Lorraine se mulțumi să zîmbească. Zîmbetul ei nu-mi plăcea. Înțelegeam că am comis o greșală.

Și într-adevăr, după ce se liniști, Forbes mă lămuri :

— Nu există nici un Goorich. Am inventat și persoana și numele pentru a te trage de limbă.

Vocea lui luă un ton aspru :

— Duceți-l înapoi. Nu mai vreau să-l văd decît atunci cînd nici o intervenție medicală nu-i va mai putea fi de folos.

Nu m-am dat bătut și am spus repede :

— Încă o clipă. Înainte de a-mi pierde judecata v-aş ruga să-mi răspundeţi la cîteva întrebări. Aş dori să ştiu ce se petrece aici. Trebuie să aflu ce este cu voi şi cu Mittie.

Forbes rînji.

— Foarte bine. Află deci că există în America de sud o insulă care combate această ţară şi vice-versa. Este clar că guvernul insulei nu are nici o şansă de a cuceri Statele Unite fără ajutor străin. Şi el speră că într-o bună zi constelaţia politicii mondiale îi va aduce prieteni şi aliaţi puternici. În vederea acestei zile fericite, guvernul insulei ţine să se pregătească şi să fie gata şi din punct de vedere militar.

— Faci aluzie la...

Forbes mă întrerupse zîmbind :

— Cred că nu te aştepţi să pronunţ nume. Noi ne-am angajat de a nu le rosti în absolut nici o împrejurare. Trebuie deci să faci apel la propria-ţi imaginaţie pentru a şti din însărcinarea cui activăm.

— Bine. Continuă.

— În ziua respectivă, care trebuie să aducă şi o ciocnire militară, guvernul insulei şi prietenii eventuali nu pot cîştiga decît dacă se vor petrece aici unele lucruri importante. Precum aruncarea în aer a unor importante surse de energie electrică şi a unor depozite de bombe atomice. Aceste acţiuni trebuie realizate de noi. Aceasta este misiunea noastră

și noi sîntem deciși de a o îndeplini cu succes.

— Aceasta seamănă cu un roman fantezist.

— Nu știu cu ce seamănă. Dar este vorba de o politică realistă și chibzuită la rece. Bineînțeles poate că vor trece cîțva ani pînă ce vom atinge țelul nostru. Avem numeroși colaboratori, dar pregătirile durează mult, mai ales că o parte din materialele de care avem nevoie trebuie să le introducem aici prin contrabandă.

— Acum înțeleg de ce Wells și camionul lui se află nopțile pe drum. Cînd l-am întîlnit el venea dinspre coastă. Deci ați ales localitatea Mittie pentru că acest cătun se află în apropiere de țărmul oceanului.

— Felicitările mele. Cele ce spui reprezintă adevărul. Desigur că unele materiale sînt debarcate pe coasta de răsărit. De aceea avem o filială în New York.

— Dar nu înțeleg cum de reușiți să îmbrobodiți pe puțin numeroșii locuitori din Mittie.

— Majoritatea lor aparțin organizației noastre. Pe vechii locuitori i-am făcut să plece încetul cu încetul. Am obținut aceasta fără a face uz de violențe. Rînd pe rînd am cumpărat cîte o casă sau un teren. Mulți dintre ei nu așteptau decît posibilitatea de a-și vinde proprietățile pentru a putea părăsi această gaură. Pe alții îi ademeneam cu prețuri mari. Cînd am ajuns să constituim majoritatea nu

mai era nici o problemă de a mă face ales ca șerif în mod absolut legal. Actulamente din vechii locuitori nu au mai rămas în Mittie decît cîțiva bătrîni, care nu reprezintă o primejdie pentru noi. Totuși îi țineam sub observație și dacă vreunul dintre ei calcă cu strîngul este ca și cum s-ar sinucide. 95 la sută dintre locuitori sînt oamenii noștri. În mod oficial fiecare îndeplinește o funcție bine definită : șeful poștei, fermier, cîrciumar și așa mai departe. Un străin care se abate aici nu observă nici o deosebire între Mittie și alt sat american. Dar în culise urmăm cu tenacitate și consecvență ținta noastră.

— Și ce este cu vestitul ziar ?

— El conținea un raport despre ultimele noastre activități privind instalarea în regiune a unei rampe de lansat rachete.

— Fantastic.

Apoi adresîndu-mă văduvei :

— Pot înțelege că unii aventurieri sau exaltați politici sau putut lăsa antrenați să-și trădeze propria lor țară. Dar cum poți face d-ta, Lorraine, un asemenea lucru ?

— Asta nu înțelegi d-ta.

— Dar vreau să înțeleg.

Forbes interveni :

— Cînd am sosit la Mittie, trebuirăm să ne interesăm si de împrejurimi. Și astfel am dat de această fermă care aparținea soților Lesterwright. Howard a cumpărat-o pentru că soția sa se născuse aici.

— Am făcut cunoştinţă cu Hank şi m-am amorezat de el. Amănuntul acesta ţi-e suficient ? spuse Lorraine.

— Şi soţul d-tale ce devenea în acest caz?

— El era prea ocupat pentru a-şi da seama de cele ce se petrec. Bineînţeles că din cînd în cînd simţea că ceva nu este în regulă. Îl irita faptul că mă duceam atît de des la Mittie şi de aceea te-a însărcinat să mă supraveghezi. Înainte ca să ai timpul de a afla ceva, fu apucat de remuşcări. El decise să aibe încredere în mine şi în consecinţă te-a rechemat. Cu moartea lui n-am nici o legătură. A fost un accident. Dar mărturisesc că sînt bucuroasă că s-a întîmplat aşa. Acum mă pot dedica marilor noastre misiuni, fără a fi silită să joc un rol dublu.

— Marea misiune de care vorbeşti este trădare de ţară, dacă nu şi ceva încă şi mai grav.

— Eu nu-mi trădez ţara. Vreau numai să ajut ca să i se schimbe structura socială.

— Acestea nu sînt decît fraze goale. Te-am crezut mai deşteaptă. Reuşeşti într-adevăr să-ţi linişteşti conştiinţa cu ajutorul unui slogan atît de copilăros ? O putere străină pregăteşte o acţiune criminală şi d-ta îi dai o mînă de ajutor.

— Începi să mă plictiseşti.

Forbes strigă :

— Afară cu el !

Cîteva minute mai tîrziu mă aflam din nou singur în temniţa mea lipsită de zgomote. Aveam o cantitate întreagă de subiecte de gîndire. Toate stupidităţile auzite dansau în capul meu. Era de înebunit. Eu eram la curent cu un uriaş complot urzit împotriva securităţii Statelor Unite, dar nu puteam să valorific aceste informaţii.

Mă plimbam în lung şi în lat în încăperea întunecoasă, chinuit de viziunile unui viitor sîngeros. Este drept că Forbes şi complicii lui erau nişte fantaşti şi dezechilibraţi, dar majoritateta acestui gen de oameni se cere luată în serios.

Îngîmfarea nu-i împiedica să facă anumite treburi. Poate chiar că erau convinşi că slujesc o cauză justă, deşi personal mă îndoiesc de aceasta, optînd pentru ipoteza că sperau ca în cazul unei schimbări de regim ei vor fi vioara întîia.

Timpul se scurgea. M-am culcat, în speranţa de a adormi. Dar somnul nu venea. Mi se aduse mîncarea.

Orele treceau. Şi chiar zilele. Constatam că se produceau unele schimbări în mine. Iritarea produsă de mărturisirile lui Forbes dispăruse. Erau momente în care mă întrebam dacă totul nu se petrecuse decît în vis. Începusem oare să pierd simţul realităţii ?

Şi deodată evenimentele se precipitară.

Şedeam pe saltea şi priveam în gol cînd uşa se deschise într-un moment neaşteptat

Într-adevăr îmi dădui seama de acest lucru datorită unei adieri de aer rece. Am întors capul în direcţia uşii, afară era noapte. Pe prag nu se zărea nici o siluetă. Ceva neobişnuit se petrecea.

Mi-am frecat ochii. Ştiam că cineva trebuie să fie lîngă uşă. Acel cineva care apăsase pe buton. Dar de ce se ascundea ?

Mă ridicai încet, fără zgomot, bănuind că mi se întinde o cursă. Voiau să fug afară şi apoi să mă împuşte din spate ? Nu, aceasta nu avea nici o noimă. Dacă au modificat planul şi vor moartea mea, cel mai simplu era să mă suprime aici, de unde nimeni nu ar putea auzi zgomotul împuşcăturii.

Era cazul să lămuresc situaţia. Am strigat :

— Allo. Cine este aici ?

Un bărbat apăru în deschizătura uşii. Îl vedeam pentru prima oară. Era cam de vîrsta mea şi era îmbrăcat ca un fermier. Dar nimic din aspectul şi ţinuta sa nu se potrivea cu un om de la ţară, ci mai mult cu un sportiv.

— El întrebă la rîndul său :

— Cine eşti d-ta ?

Tonul nu era neprietenos, dar totuşi sec. Un om căruia nu-i plăcea să pălăvrăgească, preferînd lămuriri scurte şi precise. Am înţeles că el nu aparţinea bandei lui Forbes.

— Numele meu este Monty Berger.

— De profesie detectiv particular. Din New York. Şi eşti înfundat în belele pînă la gît.

— Şi depinde de d-ta să-mi îmbunătăţesc situaţia.

Străinul ezită un moment, apoi scoase din buzunar un revolver de calibru mic, pe care mi-l aruncă, spunîndu-mi :

— Obiectul acesta îţi va aduce o oarecare linişte. Mai ales că are o încărcătură plină.

Contactul cu metalul rece îmi urcă moralul. Era o senzaţie plăcută de a simţi între degete o armă. Dar neliniştea mea nu se evaporă complect deoarece nu înţelegeam tîlcul evenimentelor. Deci, după ce am mulţumit, am întrebat :

— Nu ar fi mai bine dacă m-ai lăsa să fug de aici ?

— Încă n-a sosit momentul. Deocamdată mulţumeşte-te să ştii că nu eşti abandonat în voia soartei şi că ai prieteni.

— Cine eşti d-ta ?

— Întrebare fără răspuns.

— Bineînţeles că am toate motivele pentru a-ţi fi recunoscător, dar dacă voi rămîne încă vreme îndelungată în această închisoare, voi înnebuni.

— Fă un efort și mai suportă încă o săptămînă. Pînă atunci o groază de lucruri vor suferi schimbare la față...

În spatele lui fulgeră în mod brusc. Străinul se chirci ca sub o lovitură de bici și ridică miinile în sus ca și cum ar fi căutat un punct de sprijin. O secundă mai tîrziu se prăbușea ; exact în momentul în care ușa se închise din nou.

M-am aplecat asupra necunoscutului ; era rănit, dar viu. Îl transportai precaut în brațe și-l culcai pe saltea. Altceva nu puteam face pentru el.

L-am întrebat din nou :

— Cine ești d-ta ?

El mișcă buzele, dar nu am înțeles nimic din cele ce murmura. Și poate că efortul acesta îi putea fi fatal. Am regretat deci întrebarea pusă.

— Cred că nu trebuie să vorbești. Rămîi liniștit și nu încerca să faci mișcări.

Glontele, venind din spate, îi pătrunsese în corp în regiunea plămînilor. Fără îngrijiri medicale urgente nu cred că avea șanse să scape cu viață.

Pentru orice eventualitate și pentru a evita ca eventuale documente importante să cadă în mîna bandei, am procedat la controlul buzunarelor rănitului.

Portofelul conținea cartea de identitate și trei bancnote. Altceva nimic.

Dacă piesa de identitate nu era falsificată, rănitul se numea James Gould și avea 30 de ani. Dar înclinam să cred că nu era nici fermier și nici James Gould.

Este sigur că a vrut să mă ajute? Dar din însărcinarea cui acționa?

Dealtfel în momentul de față amănuntul acesta nu avea nici o importanță.

Datoria mea era să fac posibilul și imposibilul pentru a procura un medic.

Dar cum? Fiecare minut conta.

Este drept că acum aveam o armă, dar nici cu ajutorul ei nu puteam deschide ușa al cărei mecanism se putea acționa numai din exterior.

Tocmai cînd disperarea mea ajunsese la culme, ușa se deschise.

Forbes și Wells intrară. Forbes purta numai pantalonii unei pijamale și era în papuci. Wells era complect îmbrăcat. Amîndoi erau înarmați cu revolvere. Ei păreau speriați și alarmați.

Faptul că Wells era în ținută de stradă explica incidentul. El se întorcea de undeva, poate dintr-una din călătoriile lui nocturne și astfel a zărit poarta hambarului deschisă și un necunoscut în prag.

Wells n-a ezitat și n-a găsit util să cerceteze lucrurile mai de aproape. A scos revolverul și a apăsat pe trăgaci.

După aceea s-a dus să-l alarmeze pe Forbes, neuitînd să închidă la loc poarta.

După toate probabilitățile Forbes se instalase în mod provizoriu la fermă. Sau poate că venea numai noaptea pentru a ține companie Lorrainei.

Forbes întrebă :

— Cine este acest individ ?

Am răspuns mințind :

— Habar n-am. M-am trezit simțind un curent de aer și l-am zărit pe acest necunoscut în deschizătura porții. El m-a întrebat cine sînt și eu i-am spus-o. În secunda următoare a răsunat împușcătura și omul mi-a

căzut literalmente în brațe. Am văzut că este rănit și l-am culcat pe saltea. El are nevoie de un medic. Și încă foarte urgent.

— Nu de medic are nevoie, ci de un gropar, replică Forbes furios.

Mînia lui nu era veritabilă. Simțeam că ea masca un sentiment de teamă, care începu să-l domine în mod brusc. El nu-l cunoștea pe acest străin. Și desigur se întreba dacă acesta nu era un agent al serviciului de contraspionaj, în care caz reieșea că secretele din Mittie au fost aflate.

Mă bucuram să-l văd tulburat. Prea fusese arogant și sigur de sine.

Wells încerca să-și dea curaj dar vocea lui era șovăitoare :

— Probabil că este un vagabond care a căutat un adăpost pentru noapte.

— Aiurezi. Oare colaborez numai cu oameni fără creier ? Ia privește-l. Astfel arată un vagabond ? Proaspăt bărbierit și tuns după ultima modă ? Îmbrăcămintea de fermier servește numai pentru camuflare. Și știa unde se află butonul care deschide ușa.

— Crezi că ne-a spionat ?

— Ai tu o altă explicație ? Sau i-a spus un spiriduș unde să găsească butonul ?

— Şi crezi că a lucrat de unul singur ?

— Nu absolut singur !

Cuvintele acestea fură rostite de mine.

Mîna mea dreaptă ţinea revolverul îndreptat în direcţia adversarilor mei.

Cei doi oameni tresăriră ca înţepaţi cu un ac roşu. Primul îşi reveni Wells. Cu o mişcare rapidă ridică revolverul, pregătindu-se să tragă. Dar i-am luat-o înainte şi am dovedit că sînt un bun ţintaş.

Wells scoase un ţipăt de durere şi arma îi căzu din mînă. Faţa lui avea acum o paloare cadaverică.

Forbes mă privea fără a face vreo mişcare. După o scurtă ezitare, se conformă.

— Încrucişează mîinile pe ceafă şi apropie-te de perete. Acelaşi lucru este valabil şi pentru d-ta, Wells.

Oamenii se executară.

Am respirat adînc. Încă nu sosise momentul de a gusta triumful, totuşi pentru mine era o clipă extrem de plăcută.

Mă aplecai şi ridicai cele două revolvere, fără a-mi lua privirea de la cei doi indivizi.

Vina mea a fost aceea de a nu avea ochi şi în spate pentru a putea vedea ce se petrece în dosul meu.

Am fost deci compltct surprins auzind vocea Lorrainei :

— Nici o mişcare, Monty. Bineînţeles dacă nu vrei să te perforez cu pistolul automat pe care-l ţin în mînă.

În viaţa fiecărui om este o clipă cînd are impresia că timpul s-a oprit în loc. Acum trăiam o astfel de clipă.

Nu ştiam dacă Lorraine minte sau este înarmată.

Dacă avea într-adevăr un pistol automat triumful meu nu era decît un balon de săpun.

În tot cazul revolverul străinului mai era în mîna mea. Iar în faţa mea se aflau Forbes şi Wells. Totul încă nu era pierdut.

— Încetişor, scumpa mea. Sper că nu uiţi că ţin în mînă un mic automat. Degetul meu se reazemă pe trăgaci. Dacă tragi soarta iubitului d-tale Forbes este pecetluită. Vom cădea amîndoi în aceeaşi secundă. Reflexele mele sînt sănătoase.

Lorraine nu se arătă impresionată de discursul meu și-mi ordonă :

— Aruncă arma !

Sudoarea îmi inunda corpul, dar avui puterea să rînjesc. Aveam simțămîntul că secundele cele mai rele și mai primejdioase trecuseră.

Am răspuns :

— Nici nu mă gîndesc la așa ceva, îngerașul meu. Deocamdată sîntem la egalitate și ne ținem în șah unul pe altul. N-ai decît să inventezi vreo stratagemă pentru a căpăta superioritatea. Vezi omul care zace rănit pe saltea ? Numele lui este James Gould. Profesia : agent al serviciului de contraspionaj...

— Iar ai început să despachetezi frumoasele d-tale povești ?

— De data aceasta nu mai e vorba de povești. Omul este real, un fapt concret. Sau îți închipui că este o fantomă ?

— Pentru ce nu ? El a venit aici din întîmplare. Nu-l cunosc, dar sînt sigură că nu are nimic comun cu lupta împotriva spionajului. Serviciul de contraspionaj doarme. Ei nu știu nimic de Mittie și de țelurile noastre.

— Gould a demonstrat contrariul.

Încetul cu încetul începeam să dau crezare propriilor mele cuvinte. Stiam că nici cei doi bărbaţi şi nici văduva lui Howard Lesterwright nu au tendinţa de a bagateliza apariţia lui Gould. Am continuat :

— El mi-a adus această armă. A venit deci cu un scop şi împlinea o misiune. Numai un om care se află în serviciul guvernului poate avea interesul să mă salveze. Oricui altuia trebuie să-i fie indiferent ce destin mă aşteaptă.

— Are dreptate. Există o logică în cele ce spune. Ce ne facem acum ? Dealtfel trebuie să fiu pansat. Am dureri.

Forbes mîrîi printre dinţi :

— Ţine-ţi gura. Berger debitează obişnuitele lui inepţii. El caută să tragă spuza pe turta lui. Trebuie să ne păstrăm capul limpede. Eu nu cred în teoria agenţilor...

L-am întrerupt :

— ...Pentru că nu vrei să crezi. Pentru că nu ai curajul de a privi în faţă consecinţele faptelor voastre. Un proces pentru înaltă trădare şi incitare la crimă nu era în programul vostru. Nu am dreptate ?

Forbes se adresă Lorrainei :

— Ce mai aştepţi ? Apasă pe trăgaci.

Am intervenit în mod rapid :

— Te grăbeşti atît de mult să mori ? Viaţa d-tale depinde de faptul dacă Lorraine va şti să-şi stăpînească nervii şi să facă ceea ce este logic. Din partea mea prefer ca soarta d-tale să fie decisă de un tribunal.

Forbes strigă, tremurînd de enervare :

— Draga mea, împuşcă-l !

Am avertizat-o pe văduvă :

— Lorraine, coboară din această căruţă înainte de a fi prea tîrziu.

Lorraine răspunse calm :

— Okay ! Sînt gata să-ţi urmez sfatul.

Declaraţia aceasta venise prea repede şi-mi părea suspectă. Cred că încercă un bluf. Vom vedea.

— Depune pistolul pe podea. Un pistol automat este sensibil ca o vedetă de cinema. Cea mai mică atingere provoacă o explozie.

— Okay, l-am pus.

— Dar n-am auzit nici un zgomot, spusei fără să mă întorc.

— N-ai decît să priveşti pentru a te convinge că spun adevărul.

— Îl simpatizez atît de mult pe amicul nostru Forbes, încît nu vreau să-l pierd din vedere nici măcar un sfert de secundă. Cine.

dacă nu d-ta, mă poate înțelege ? Imediat ce mă voi întoarce, stimatul nostru șerif se va zvîrli pe podea, d-ta apeși pe trăgaci și ultimul meu glonte se va pierde în gol...

— Drept cine mă iei ? Eu nu sînt o ucigașă.

— Nu ? În acest caz ești o muncitoare de precizie de un soi special. Abia cu cîteva minute în urmă m-ai amenințat că-mi vei perfora corpul cu pistolul automat.

— N-am crezut-o în mod serios.

— D-ta colaborezi cu niștt criminali, Lorraine și asta este destul de serios.

În gînd îmi reproșam că vorbesc prea mult în loc să acționez. James Gould are nevoie de un medic. În timp ce eu pălăvrăgesc el își poate da duhul.

Necesitatea de a veni în ajutorul lui Gould nu mă determina să neglijez spiritul de precauție. Puteam să-l ajut numai dacă eu însumi rămîneam în viață.

— Avansați de-a lungul peretelui spre ușă, am ordonat celor doi indivizi.

Ei se executară și eu mă învîrteam în același ritm. În sfîrșit îi aveam pe toți trei în cîmpul vizibitlății mele : Forbes, Wells și Lorraine.

Într-adevăr Lorraine depusese arma. Dintr-o săritură am ajuns pe prag. Apoi mă aflai sub cerul liber și strigai :

— Închide ușa !

Forbes striga :

— Lorraine ! Lorraine ! Lorr...

Ușa se închise fără zgomot. Lorraine era lîngă mine și mă întrebă :

— Și acum, ce facem ?

— Unde este mașina mea ?

— Dodge-ul ? În garaj.

— Vom pleca la Oberlin.

Cinci minute mai tîrziu ne îndreptam spre autostradă. Lorraine ținea volanul. Ea conducea cu o viteză moderată, dar cu atenție. O observam cu coada ochiului. Încă nu reușeam s-o înțeleg. Frumoasa Lorraine. Bogata Lorraine. Criminala Lorraine. Cum se îmbinau toate acestea împreună ? Ea mă întrebă :

— Pentru ce nu ai telefonat unui medic ?

— Din casa d-tale ? Mi s-a părut prea riscant. Dumnezeu știe cine supraveghează telefonul. Nu am nici un chef să cad într-o nouă cursă. Desigur că voi telefona, dar nu dintr-o casă din imediată apropiere de fermă.

— Ești o fire bănuitoare.

— Este vina d-tale, Lorraine. În afară de aceasta, meseria mea mă obligă să nu fiu prea încrezător.

— Mă dezamăgești.

— Dezamăgită ?

— Desigur. Am trecut în tabăra d-tale. M-am așteptat să apreciezi acest lucru și am sperat să fiu recompensată.

— Ce fel de recompensă ?

Lorraine rîse înfundat. Rîsul acesta avea aerul unor promisiuni secrete.

— Monty, eu te admir de multă vreme. Pentru a vorbi în mod deschis : m-am îndrăgostit de d-ta din prima clipă cînd ne-am întîlnit.

Lorraine acționă frîna. Mașina se opri. Eram tulburat. Frumusețea feminină are propriile ei legi. Totuși am reușit să mă conving că nu trebuia să cedez dorințelor.

— Nu aveam timp de pierdut. Te rog continuă drumul spre Oberlin. Viaţa unui om este în joc.

— Monty ! Merit o recompensă. Te rog sărută-mă.

— Am pierdut exact cincisprezece secunde. Vei accelera viteza pentru a recupera întîrzierea.

— Mă găseşti deci atît de respingătoare ?

— Da. Ai un caracter urît, Lorraine.

— Monty, nu caracterul se sărută, Ţi-am dat ascultare şi am procedat exact cum ai vrut. De ce nu onorezi aceasta ?

— Ai părăsit vaporul ce se scufundă din calcul. Ai înţeles că partida este pierdută şi ai interesul să te salvezi. Apariţia lui Gould a reprezentat o avertizare, pe care ai sesizat-o imediat. Dar aceasta nu va împiedica să-ţi primeşti pedeapsa...

— Vrei să-mi faci frică ?

— Nu. Mă străduiesc însă a pune lucrurile în adevărata lor lumină. Care este numele de familie al Catherinei ?

— Acum înţeleg. Eşti amorezat de ea.

— La drept vorbind, sînt amorezat numai de bani. Cel puţin aşa am crezut tot timpul.

Între timp am descoperit că iubesc şi dreptatea. Şi legea.

— Dar noi vorbim de Catherine.

— Exact. Ea mă interestază. Dar nu ca femeie, ci ca inculpată care trebuie încredinţată procurorului federal. Înalta trădare este de competenţa autorităţilor federale.

— Poate că nu este bine de intrat în legătură cu criminali. Dar aproape mai dezgustător este să cazi peste fanatici ai justiţiei. Doar eşti de vînzare, Monty. D-ta eşti un om care în schimbul unei plăţi veghezi la interesele clienţilor. Deci, te angajez. D-ta însuţi vei fixa suma cuvenită drept salariu. Ştii că sînt de bogată. Taie-ţi o bună bucată din averea mea. Din partea mea, chiar şi o jumătate. În toată viaţa d-tale nu vei ajunge să cîştigi o asemenea sumă. Sînt dispusă să rămîn de partea d-tale, lîngă d-ta. Nu cauţi o însoţitoare permanentă ? Sînt mulţi oameni care de dragul meu ar fi gata să se arunce în apă. Aceasta nu este o glumă, Monty. Îmi cunosc propria mea valoare. Sînt frumoasă şi bogată.

Am răspuns tăcut. Aveam o întrebare pe vîrful limbii : ce au devenit cei zece mii de dolari ai mei. Dar chiar şi aceasta era în mo-

mentul de față numai de o importanță secundară. Toate gîndurile mele se îndreptau spre James Gould și necesitatea de a-l salva, trimițîndu-i cît mai repede ajutor medical.

M-am adresat Lorrainei pe un ton de poruncă :

— Mărește viteza !

— Te urăsc, Monty.

— Cu atît mai bine. Asta simplifică lucrurile.

James Gould fu salvat.

După ce i s-a făcut pe loc o transfuzie de sînge, a fost transportat la spitalul districtual din Lake Charles.

Wells și Forbes fură arestați.

Înainte de a se crăpa de ziuă Mittie fu înconjurat de o unitate a Gărzii Naționale.

Cu acest prilej aflai că forurile competente țineau de multă vreme sub observație banda lui Forbes. Dar au ezitat să intervină din cauză că voiau să afle cine erau oamenii din

umbră, adevărații șefi și unde pot fi găsiți. Rănirea lui James Gould a provocat declanșarea prematură a acțiunii.

Înainte de orele șase dimineața erau arestați toți suspecții din mica localitate.

Lorraine Lesterwright deschise cortegiul clienților proaspeți ai poliției.

A fost o acțiune care merita titluri grase în presa mondială. Dar nu s-a ajuns la aceasta.

În după amiaza zilei următoare zburam înapoi spre New York. Lîngă mine ședea un om care se recomandă drept Lester Lynn. El era un agent al serviciului secret și probabil că lucra sub un nume de împrumut.

Toate acestea mă lăsau indiferent.

Mittie se afla înapoia mea aidoma unui vis nebunesc. Eu ieșeam cu obrazul curat din această afacere și eram mulțumit de faptul că servieta cu banii mei se afla lîngă mine. A-

ceastă servietă fusese găsită în cassa de bani aflată în ferma Lorrainei.

Lynn mi se adresă :

— Există unele lucruri care ating securitatea țării și de aceea nu trebuie să li se dea publicitate. Ceea ce publică ziarele ne poate provoca dezagramente. Noi nu avem interesul de a furniza informații dușmanilor noștri, care știu să citească și printre rînduri. Și nici nu vrem să strigăm pe toate ulițele ce știm și ce ignorăm. Trebuie să-i lăsăm să se folosească numai de imaginația lor pentru a întocmi un tablou al situației. În rezumat : vreau să spun că nu trebuie să rămîi surprins dacă numele Mittie nu va apare niciodată în ziare.

— Regret din suflet. Eu sînt un om care crede în valoarea publicității.

— Oare afacerile d-tale merg tare prost ?

— Dimpotrivă. Dar am nevoie să fiu recompensat și despăgubit pentru pagubele suferite la Oberlin și în împrejurimile lui. Știi că automobilul meu Stingray valorează acum exact atîta cît se plătește pentru fier vechi.

Lynn ridică din umeri și privi prin fereastră.

Simțeam o oarecare jenă pentru că din nou începusem să văd lucrurile prin prizma in-

tereselor mele. În fond aveam bune motive să fiu mulțumit cu felul în care se terminau aceste peripeții. În plus trebuia să fiu mîndru și satisfăcut de a fi adus servicii patriei mele. Aceasta conta mai mult și mai greu decît o recompensă sunătoare.

Lynn avea privirea pierdută în depărtări. L-am întrebat :

— La ce te gîndești ?

— La Catherine. Cu toate interogatoriile îndelungate la care au fost supuși, gangsterii nu ne-au indicat nici numele ei complect și nici adresa sediului din New York. Se pare că numai puțini din bandiți o cunoșteau.

— În orice caz Forbes, Lorraine și ucigașul Doncrank o cunoșteau. Nedivulgarea identității fetei nu se explică printr-o solidaritate camaraderească. Ei cred că tăcînd rămîn în posesia unor mărfuri de preț, ce pot fi negociate la momentul oportun. Dar nu-ți face nici o grijă, domnule Lynn. Dacă vrei, mă oblig eu să ți-o găsesc pe Catherine.

— Știu că ești detectiv particular. Și tocmai de aceea trebuie să-ți dai seama de dificultățile unei asemenea misiuni. Cum intenționezi să procedezi ?

— O cunosc pe Catherine. Știu de asemenea cum arată garajul subteran...

— Aceasta nu este suficient.

— Vrei să-ți găsesc fata ? Sînt sigur că voi reuși. Singura întrebare este dacă instituția d-tale este dispusă să accepte pretențiile mele financiare.

— Și ce anume ceri ?

— Zece mii de dolari verzi.

— Ți-ai pierdut mințile ? Îți dai seama de importanța acestei sume ?

— Și încă cum ! Este exact suma de care am nevoie pentru a-mi cumpăra un Stingray nou-nouț.

— Okey, Monty. Voi vorbi cu patronul meu. Cerințele d-tale nu sînt tocmai modeste. Dar sînt aproape sigur că șeful meu va accepta să plătească jumătate din suma cerută, adică cinci mii dolari.

Chaterine Shoemaker închise valiza ei de voiaj.

Apoi aruncă o ultimă privire atentă în oglinda uriașă și elegant încadrată ce se afla deasupra mesei de toaletă.

Peruca avea un aspect perfect. Nimeni nu putea bănui că aceasta acoperă și disimulează frumosul ei păr de un blond argintiu.

Totuși Catherine nu se simțea mulțumită cu sine. Nu numai pentru că nu-i plăceau firele de păr negre ale perucii. Dar ea însăși nu-și putea explica motivul pentru care nu se simțea la largul ei. Era o chestiune de simțămînt.

De fapt nemulțumirea Catherinei avea un izvor mai adînc. Tristețea ei era provocată de faptul că în mod brusc își simțea amenințată existența ei. Viața ei.

De afară pătrunse zgomotul unui claxon.

Un model de idiot! se gîndi ea. Pentru ce era atît de nerăbdător? Ea era obligată la prudență. În locuința aceasta nu trebuia să rămînă nici cel mai neînsemnat obiect susceptibil de a o trăda.

Catherine aruncă o privire circulară în camera mobilată cu lux și gust. Pentru a cîta oară îmbrățișa cu privirea acest loc deosebit de plăcut? În colțul buzelor apăru un surîs amar. Deci, totul s-a sfîrșit.

Trebuie să părăsească totul şi să fugă.

Desigur că întotdeauna se gîndiseră şi la o asemenea eventualitate.

Ea convieţuise cu sentimentul primejdiei, care devenise o parte integrantă a existenţei sale.

Şi acum se mîngîia cu gîndul că frumuseţea şi tinereţea ei îi vor ajuta să se descurce.

Dealtfel nu era vina ei că prietenii şi colegii ei din Mittie se dovediseră atît de neîndemînateci.

Din fericire fusese informată în ultima secundă de arestările în masă ce se operau acolo. Desigur că puţine clipe după aceea era arestat şi transmiţătorul ştirii.

Lorraine şi Hank se vor ţine tare. Şi Doncrank. Nici unul dintre ei nu putea fi interesat să trădeze personalul filialei din New York.

Catherine murmură :

— Ei au nevoie de mine. Ei au nevoie de cineva care să organizeze apărarea lor şi să angajeze cei mai buni avocaţi. Şi care să plătească sumele necesare.

Din nou se auzi claxonul.

Catherine se enervă. Prostul acesta de la volanul maşini tremură de frică şi arde de

nerăbdare să părăsească New York. Ceea ce era de înțeles. De condamnat era numai faptul că-și manifesta nervozitatea într-un mod atît de vizibil.

Catherine ridică valiza și sacul de voiaj.

Omul care o aștepta în automobil se numea Ramon Zigotto. Pînă în prezent Ramon își îndeplinise în mod mulțumitor îndatoririle. Dar acum trebuia să dovedească în mod clar că și în momentele de primejdie știe să-și păstreze sîngele rece. Deocmadată nu arăta că este capabil de așa ceva.

Planul Catherinei era limpede.

Ramon o va conduce la sediul filialei, de unde va ridica toți banii numerar ce se găseau acolo. Aproximativ o sută și șaizeci de mii de dolari.

În drum va spune lui Ramon să stopeze în fața unei farmacii și să-i cumpere un tub cu pilule antinevralgice.

Ramon îi mînca din mînă. El nu avea nici o bănuială și va face ce i se spune.

Cînd el va intra în farmacie, Catherine se va așeza în mod rapid în spatele volanului și va porni mașina înainte ca Ramon să fi avut timpul de a observa ceva.

În momente de primejdie fiecare se gîndește numai la propriile interese.

Catherine păși în stradă și se îndreptă spre automobilul Fletwood, ce staționa în fața casei. Ea deschise portiera din spate, aruncă bagajele pe banchetă și după aceea se așeză spunînd :

— Ai fi putut să te deranjezi și să-mi ajuți a urca bagajele.

Ea mai vru să adauge ceva, dar vorbele îi rămaseră literalmente în gît.

Ramon avea părul negru ca pana corbului și ca locuitorii Americii de sud. Omul de la volan însă avea părul alb.

Șoferul eram eu. Fără a uita regulile poliției, i-am spus :

— Dacă permiteți, vă voi conduce acum la poliție.

Figura Catherinei se descompuse și deveni de-a dreptul oribilă. Șocul era prea violent

şi puterea ei de rzistenţă se sfărîmă. Numai ochii ei rămaseră seducători ca întotdeauna, deşi privirea părea încărcată cu venin de şarpe.

Cu greu îşi regăsi graiul :

— Ce cauţi în maşina mea ? Unde este Ramon ?

— Pe Ramon l-am instalat deja pe contul statului. El ne-a dat adresa d-tale.

Umerii Catherinei se aplecară cu un gest de resemnare, frică şi epuizare.

— Deci totuşi m-ai găsit. Datorită unei trădări.

— Da şi nu.

— Cum l-ai descoperit pe Ramon ?

Mi-am aprins o ţigară. Avea un gust minunat.

— A fost copilăresc de simplu. Am luat contact cu toate firmele de construcţie specializate în domeniul garajelor subterane şi am întocmit lista imobilelor care au făcut o asemenea instalaţie în ultimul timp. Astfel am ajuns la blocul din Hamilton Avenue şi am recunoscut imediat locul. Exact în momentul în care am sosit apăru ascensorul şi din el coborî un om purtînd o valiză...

— Ramon ?

— Exact. Valiza conținea o sută și șaizeci de mii de dolari în numerar.

Catherine înclină capul. Făcea impresia că se sufocă.

Ramon încercase s-o înșele. Amîndoi avuseseră același gînd de incorectitudine față de complicele respectiv.

Deodată Catherine începu să rîdă. Un rîs isteric ce se termină prin sughițuri nervoase. Am întrebat-o.

— Mai vrei să-mi ceri și ale lămuriri ?

Catherine își smulse peruca și-și aranjă părul ei blond cu nuanțe argintii. Răspunse scurt :

— Nu.

Am privit-o. Ea rămăsese o creatură agreabilă, dar totuși confirma zicala că decepția este dușmana frumuseții.

În dimineața următoare, puțin după orele nouă, deschideam ușa biroului meu. Cordelia ședea lîngă masa pe care se afla mașina de scris. Ea mă privea ca și cum aștepta din

parte-mi o cerere în căsătorie. Cu glasul muiat în miere îmi spuse :

— Sînt foarte bucuroasă de a te vedea din nou aici. Fără tine biroul era gol şi mort. Dealtfel cu un moment mai înainte a telefonat locotenentul Collins. El vrea să-ţi prezinte scuze.

— Sînt emoţionat pînă la lacrimi. Altceva mai este de semnalat ?

Cordelia îmi arătă un teanc de hîrtii :

— Plouă cu oferte de afaceri. Un adevărat potop de clienţi.

— De aceasta ne vom ocupa mai tîrziu.

Cordelia îngălbeni şi mă întrebă cu glasul tremurînd :

— Vrei să pleci din nou ?

Am scos din buzunar cecul pe care l-am primit de la Lester Lynn şi răspunsei :

— Merg să cumpăr un Stingray. Poate că între timp s-a inventat un model care rezistă focului. Ai vreo preferinţă în ceea ce priveşte culoarea caroseriei ?

Cordelia nu răspunse. Dar din privirea ei languroasă şi din obrajii ei purpurii înţelegeam că ea visa la culoarea roz.

SFÎRŞIT

Bruxelles
23 décembre 1999
"Le Loti"

PERSONAJELE ROMANULUI
ÎN ORDINEA INTRĂRII
ÎN ACȚIUNE

MONTY BERGER, detectiv particular

TONY BRANDON, ganster, fost artist

CORDELIA PARKINSON, secretara lui Berger

HANK FORBES, ganster

HOWARD LESTERWRIGHT, om de afaceri

LORRANINE LESTERWRIGHT, soția lui Howard

LOCOTENENT COLLINS, de la poliția criminalistică

DOAMNA GIBBSON, proprietara apartamentului

MC. BRIDE, polițist

JANET, prietena Cordeliei

FRANK WELLS, șofer

ELLA, verișoara lui Franck

JIM DONCRANK, șef adjunct

JAMES GOULD

RAMON ZIGOTO